Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
YVES BOT
7 päivänä heinäkuuta 2016[1]

Asia C-449/14 P

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA
vastaan

Euroopan komissio

Muutoksenhaku — Valtiontuet — RTVE:n tukijärjestelmä — Voimassa olevan tukijärjestelmän muuttaminen — Yleisradio- ja televiestintätoiminnan harjoittajiin kohdistuvat uudet verotukselliset toimenpiteet, jotka ovat tuen uusi rahoitusmuoto — Verotuksellisen toimenpiteen ja tuen välinen välttämätön yhteys — Veron tai maksun tuoton suoraa vaikutusta tuen suuruuteen koskevan arviointiperusteen soveltamisala — Komission päätös, jolla uusi rahoitusjärjestelmä todetaan sisämarkkinoille soveltuvaksi — Päätöksen lainmukaisuuden riitauttaminen — Unionin yleisen tuomioistuimen hylkäämä kumoamiskanne

I **Johdanto**

1. Käsiteltävän asian lähtökohtana on komission päätös 2011/1/EU,[2] jossa komissio totesi, että Corporación de Radio y Televisión Española SA:n (jäljempänä RTVE), joka on Espanjan julkinen yleisradio- ja televisiolähetystoiminnan harjoittaja ja jonka toimintaa rahoitetaan osittain televisio- ja televiestintätoiminnan harjoittajilta perittävällä verolla, Espanjassa sovellettu tukijärjestelmä soveltui sisämarkkinoille.

2. Valituksessaan DTS Distribuidora de Televisión Digital SA[3] vaatii, että unionin tuomioistuin kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen 11.7.2014 antaman tuomion DTS Distribuidora de Televisión Digital v. komissio,[4] jossa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi nostaman kanteen.

3. Telefónica de España SA ja Telefónica Móviles España SA[5] ovat tehneet liitännäisvalituksen, jolla nekin vaativat tämän tuomion kumoamista.

4. Unionin tuomioistuimelle tarjoutuu käsiteltävässä asiassa tilaisuus selventää niiden arviointiperusteiden soveltamisalaa, joiden pohjalta on arvioitava sitä, milloin verotukselliset toimenpiteet muodostavat valtiontuen rahoitustavan siten, että ne ovat kyseisen tuen erottamaton osa ja että niistä on siksi ilmoitettava Euroopan komissiolle. Tämä tarkastelu edellyttää sen osoittamista,

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — Tukijärjestelmästä C 38/09 (ex NN 58/09), jonka Espanja aikoo toteuttaa Corporación de Radio y Televisión Españolan (RTVE) hyväksi, 20.7.2010 tehty komission päätös (EUVL 2011, L 1, s. 9; jäljempänä riidanalainen päätös).

3 — Jäljempänä DTS.

4 — T-533/10, EU:T:2014:629; jäljempänä valituksenalainen tuomio.

5 — Jäljempänä yhdessä Telefónica.

että näiden verojen ja kyseisen tuen välillä on ”sitova yhteys”. Asianosaiset ja muut osapuolet kiistelevät käsiteltävässä asiassa siitä, onko DTS:n ja Telefónican kaltaisiin televisio- ja televiestintätoiminnan harjoittajiin kohdistettujen verojen ja RTVE:lle maksetun tuen välillä tällainen yhteys.

5. Komissio nimittäin totesi riidanalaisessa päätöksessä, että verotuksellisten toimenpiteiden ja kyseisen tuen välillä ei ollut tällaista sitovaa yhteyttä, ja se katsoi, että asianomaiset verot eivät olleet erottamaton osa RTVE:lle maksettua tukea ja että niitä ei siksi ollut tarpeen ottaa huomioon tutkittaessa tuen soveltuvuutta sisämarkkinoille. Näiden seikkojen perusteella komissio totesi kyseisen tuen soveltuvan sisämarkkinoille SEUT 106 artiklan 2 kohdan nojalla.

6. Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisessa tuomiossa DTS:n ja Telefónican riidanalaista päätöstä vastaan esittämät kumoamisperusteet.

7. Ehdotan tässä ratkaisuehdotuksessa, että unionin tuomioistuin hylkää DTS:n valituksen.

8. Yhtäältä selvitän, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellista virhettä riidanalaisen päätöksen lainmukaisuutta arvioidessaan ja soveltaessaan erityisesti arviointiperusteita, jotka unionin tuomioistuin on ottanut käyttöön sen osoittamiseksi, että DTS:ään ja Telefónicaan kohdistettujen verotuksellisten toimenpiteiden ja RTVE:lle maksetun tuen välillä olisi sitova yhteys. Toiseksi selitän, ettei unionin yleistä tuomioistuinta voida arvostella siitä, että se ei ole ottanut tarkastelussaan huomioon tiettyjä kansallisen lainsäädännön säännöksiä tai että se olisi ottanut vääristyneellä tavalla huomioon asian kannalta merkityksellisen kansallisen lainsäädännön merkityksen.

9. Ehdotan myös, että unionin tuomioistuin hylkää Telefónican tekemän liitännäisvalituksen, joka perustuu ainoaan valitusperusteeseen, jonka mukaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklaa olisi rikottu. Unionin yleinen tuomioistuin on nähdäkseni tutkinut täydellisesti Telefónican ensimmäisessä oikeusasteessa esittämien kumoamisperusteiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

II **Asian tausta ja riidanalainen päätös**

10. Komissio hyväksyi kahdella päätöksellä [6] RTVE:n rahoitusjärjestelmän, joka on otettu käyttöön julkisesta radio- ja televisiotoiminnasta 5.6.2006 annetulla lailla nro 17/2006 (Ley 17/2006 de la Radio y la Televisión de Titularidad Estatal). [7] Kyse oli sekarahoitusjärjestelmästä, jossa RTVE sai yhtäältä tuloja kaupallisesta toiminnastaan, muun muassa mainosajan myynnistä, ja toisaalta Espanjan valtiolta korvauksen julkisen palvelun tehtävän täyttämisestä.

11. Tätä rahoitusjärjestelmää muutettiin olennaisesti RTVE:n rahoittamisesta 28.8.2009 annetulla lailla nro 8/2009 (Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE), [8] joka tuli voimaan 1.9.2009. Tämän lain 2 §:n 1 momentin b–d alakohdassa sekä 4–6 §:ssä säädettiin erityisesti kaupallisten tulonlähteiden menettämisen korvaamiseksi useista verotuksellisista toimenpiteistä tai verotuksellisten toimenpiteiden muuttamisesta, muun muassa uudesta Espanjaan sijoittautuneiden maksutelevisioyhtiöiden tuloista kannettavasta 1,5 prosentin verosta. [9] Näiden verotulojen osuus RTVE:lle vuosittain maksettavasta kokonaistuesta RTVE:n talousarviossa ei saanut olla enempää kuin 20 prosenttia. Mahdollinen ylijäämä tilitettiin Espanjan valtion talousarvioon.

6 — RTVE:lle myönnetystä valtiontuesta (E 8/05) 20.4.2005 tehty komission päätös K(2005) 1163 lopullinen (tiivistelmä EUVL 2006, C 239, s. 17) ja RTVE:n henkilöstön vähentämistoimenpiteiden rahoittamisesta (NN 8/07) 7.3.2007 tehty komission päätös K(2007) 641 lopullinen (tiivistelmä EUVL 2007, C 109, s. 2).

7 — BOE nro134, 6.6.2006, s. 21270; jäljempänä laki nro 17/2006.

8 — BOE nro 210, 31.8.2009, s. 74003; jäljempänä laki nro 8/2009.

9 — Muut verotukselliset toimenpiteet olivat uusi 3 %:n tulovero Espanjaan sijoittautuneilta maksuttoman televisiotoiminnan harjoittajilta, uusi 0,9 %:n tulovero Espanjaan sijoittautuneiden televiestintäalan palveluoperaattorien toiminnan bruttotuotoista ja 80 %:n osuus, enintään 330 miljoonaan euroon asti, olemassa olevan radiotaajuuksien käyttömaksun tuotosta.

12. Lisäksi laissa nro 17/2006 säädetty korvaus julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä pidettiin voimassa. Jos siis edellä mainitut rahoituslähteet eivät riittäneet kattamaan kaikkia RTVE:n julkisen palvelun velvoitteiden täyttämiseen tarkoitettuja kustannuksia, Espanjan valtiolla oli lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentin ja lain nro 17/2006 33 §:n nojalla velvollisuus kattaa tämä erotus.

13. Lopuksi lain nro 8/2009 3 §:n 2 momentissa säädettiin RTVE:n tulojen ylärajasta. Vuosina 2010 ja 2011 näiden tulojen vuotuinen kokonaismäärä ei saanut ylittää 1 200:aa miljoonaa euroa, mikä vastasi myös RTVE:n menojen ylärajaa kyseisinä varainhoitovuosina. Vuosien 2012–2014 aikana tämä kokonaismäärä sai kasvaa enintään yhden prosentin ja sitä seuraavina vuosina enimmäismäärä määräytyi kuluttajahintaindeksin vuotuisen kehityksen perusteella.

14. Sen jälkeen kun komissiolle tehtiin 22.6.2009 kantelu lakiesityksestä, joka johti lain nro 8/2009 antamiseen, komissio ilmoitti 2.12.2009 Espanjan kuningaskunnalle päätöksestään aloittaa RTVE:n rahoitusjärjestelmän muuttamisesta SEUT 108 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu menettely. [10]

15. Komissio aloitti 18.3.2010 SEUT 258 artiklassa tarkoitetun jäsenyysvelvoitteen noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn sillä perusteella, että sähköistä viestintää koskeva vero rikkoi direktiivin 2002/20/EY 12 artiklaa. [11] Komissio vaati 30.9.2010 antamassaan perustellussa lausunnossa Espanjan kuningaskuntaa luopumaan tästä verosta, koska se oli mainitun direktiivin vastainen.

16. Komissio teki 20.7.2010 riidanalaisen päätöksen, jossa se totesi, että laissa nro 8/2009 säädetty RTVE:n rahoitusjärjestelmän muuttaminen soveltui sisämarkkinoille SEUT 106 artiklan 2 kohdan nojalla. Komissio nojautui muun muassa siihen toteamukseen, että verotukselliset toimenpiteet, jotka otettiin käyttöön tai joita muutettiin tällä lailla, eivät olleet erottamaton osa uusia kyseisessä laissa säädettyjä tukielementtejä ja että näin ollen näiden verotuksellisten toimenpiteiden mahdollinen direktiivin 2002/20 vastaisuus ei vaikuttanut sen arviointiin, soveltuiko laki sisämarkkinoille. Lisäksi se katsoi, että RTVE:n muutettu rahoitusjärjestelmä oli SEUT 106 artiklan 2 kohdan mukainen, koska se oli oikeasuhteinen.

III **Valituksenalainen tuomio**

17. DTS nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 24.11.2010 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaati, että riidanalainen päätös kumotaan. DTS esitti kanteensa tueksi kolme kanneperustetta, joista ensimmäinen koski SEUT 107 artiklassa tarkoitetun tuen käsitteen virheellistä soveltamista – kun kyse oli siitä, olivatko lailla nro 8/2009 käyttöön otetut tai muutetut verotukselliset toimenpiteet erotettavissa tuesta –, toinen 106 artiklan 2 kohdan rikkomista ja kolmas SEUT 49 ja SEUT 63 artiklan rikkomista.

18. Valituksenalaisella tuomiolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi jokaisen kanneperusteen aineellisen kysymyksen osalta ja siten kanteen kokonaisuudessaan.

IV **Asianosaisten ja väliintulijoiden vaatimukset sekä asian käsittely unionin tuomioistuimessa**

19. DTS vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin:

— kumoaa valituksenalaisen tuomion

10 — Tiivistelmä EUVL 2010, C 8, s. 31.

11 — Sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja koskevista valtuutuksista (valtuutusdirektiivi) 7.3.2002 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EUVL 2002, L 108, s. 21).

— kumoaa riidanalaisen päätöksen tai, toissijaisesti, palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi

— velvoittaa komission ja sen vaatimuksia tukeneet väliintulijat korvaamaan asian käsittelystä unionin tuomioistuimessa ja unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

20. Komissio vaatii, että valitus hylätään ja että DTS velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Telefónica on jättänyt väliintulijan vastineen tukeakseen DTS:ää. Sekä Espanjan kuningaskunta että RTVE ovat jättäneet väliintulijan vastineen tukeakseen komissiota.

21. Telefónica on tehnyt liitännäisvalituksen, jossa vaaditaan, että unionin tuomioistuin kumoaa valituksenalaisen tuomion ja velvoittaa komission sekä sen vaatimuksia tukeneet väliintulijat korvaamaan asian käsittelystä unionin tuomioistuimessa ja unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut. RTVE, Espanjan kuningaskunta ja komissio vaativat, että liitännäisvalitus hylätään. DTS ei ole jättänyt tähän liitännäisvalitukseen vastinetta.

V **Pääasiallinen valitus**

22. DTS arvostelee valituksessaan unionin yleistä tuomioistuinta ainoastaan siitä, että se on vahvistanut komission analyysin, jonka mukaan komissio ei ollut velvollinen tutkimaan maksutelevisioyhtiöiden bruttotuloista lain nro 8/2009 nojalla perittävän 1,5 prosentin veron yhteensopivuutta EUT-sopimuksen kanssa.

23. DTS pyrkii siten tämän RTVE:n saaman erityisedun poistamiseen ja korostaa sitä, että ne ovat molemmat audiovisuaalisten sisältöjen hankintamarkkinoilla suorassa kilpailutilanteessa.

24. DTS vetoaa kolmeen valitusperusteeseen. Ensimmäisen mukaan SEUT 107 artiklan 1 kohtaa on rikottu, koska tuen käsitettä on tulkittu virheellisesti. Toisen mukaan mainittua määräystä on rikottu, koska unionin yleinen tuomioistuin ei valituksenalaisessa tuomiossa ole valvonut täydellisesti sitä, onko tuki olemassa, ja koska se on ottanut Espanjan lainsäädännön huomioon vääristyneellä tavalla. Kolmannen mukaan SEUT 106 artiklan 2 kohdan soveltamisessa on tapahtunut oikeudellinen virhe.

A *Pääasiallisen valituksen tutkittavaksi ottaminen*

25. RTVE:n mukaan valituskirjelmä on jätettävä tutkimatta, koska sen pituus on 40 sivua ja se siten ylittää selvästi käytännön ohjeissa asianosaisille unionin tuomioistuimessa käsiteltävissä asioissa [12] sallitun 25 sivun enimmäispituuden ilman, että valittaja perustelee tätä enimmäismäärän ylitystä.

26. Lisäksi RTVE ja Espanjan kuningaskunta katsovat, että valituskirjelmässä ei yksilöidä täsmällisesti valituksenalaisen tuomion riidanalaisia kohtia. Valituksessa vain toistetaan ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjä perusteluja tai esitetään tosiasiakysymyksiä.

27. DTS kiistää nämä väitteet.

28. Yhtäkään RTVE:n ja Espanjan kuningaskunnan esittämistä tutkimatta jättämistä koskevista väitteistä ei nähdäkseni voida hyväksyä.

12 — EUVL 2014, L 31, s. 1.

29. Kuten unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ensiksikin ilmenee, käytännön ohjeet ovat ohjeellisia eivätkä sitovia. Ne on otettu käyttöön, jotta asian käsittelyn kulkua unionin tuomioistuimessa koskevia sääntöjä voidaan hyvän oikeudenhoidon edistämiseksi täsmentää ja selventää, eikä niillä ole tarkoitus korvata asiaa koskevia Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksen määräyksiä. [13] Vaikka näiden ohjeiden 20 kohdassa todella todetaan, että ”valituskirjelmän [ei] tulisi – – olla yli 25 sivun pituinen”, unionin tuomioistuin on todennut oikeuskäytännössään, ettei ohjeissa määrätä ehdottomasti sivujen enimmäismäärästä. [14] Koska asiasta ei ole nimenomaisesti määrätty perussäännössä ja työjärjestyksessä, se, että valittajan esittämän valituskirjelmän pituus ylittää käytännön ohjeissa vahvistetun enimmäispituuden, ei voi siten johtaa valituskirjelmän tutkimatta jättämiseen.

30. Toiseksi valituskirjelmää tutkittaessa ilmenee, että valittaja esittää valituksenalaiseen tuomioon mahdollisesti sisältyvät oikeudelliset virheet täsmällisesti ja selittää yksityiskohtaisesti syyt, joiden vuoksi kyseinen tuomio pitäisi kumota. Tämän vuoksi unionin tuomioistuimen käyttöön ottamat vaatimukset mielestäni täyttyvät. [15]

31. Lisäksi – toisin kuin RTVE ja Espanjan kuningaskunta väittävät – DTS:n tekemässä valituksessa ei ainoastaan toisteta ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjä perusteluja tai esitetä tosiasiakysymyksiä. DTS näet riitauttaa tavan, jolla unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut ja soveltanut unionin oikeutta ja erityisesti unionin tuomioistuimen sen osoittamiseksi, että verotukselliset toimenpiteet ovat erottamaton osa tukijärjestelmää, käyttöön ottamia arviointiperusteita. Palautan tässä yhteydessä mieliin, että valitusmenettelyn tehokkaan vaikutuksen turvaamiseksi ensimmäisessä oikeusasteessa tarkasteltuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen valituksen yhteydessä unionin tuomioistuimessa ja että valittaja voi siten perustaa valituksensa perusteisiin ja perusteluihin, jotka on esitetty jo unionin yleisessä tuomioistuimessa. [16]

32. Edellä mainittujen seikkojen perusteella ehdotan siksi, että unionin tuomioistuin ottaa DTS:n valituksen tutkittavaksi.

B *Ensimmäinen valitusperuste, jonka mukaan SEUT 107 artiklan 1 kohtaa olisi rikottu sen vuoksi, että tuen käsitettä on tulkittu virheellisesti*

33. DTS arvostelee ensimmäisellä valitusperusteellaan valituksenalaisen tuomion 92–104 kohtaan sisältyvää unionin yleisen tuomioistuimen analyysiä, jonka perusteella unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että komissiolla oli oikeus pitää kolmea lailla nro 8/2009 käyttöön otettua ja muutettua verotuksellista toimenpidettä sellaisina, etteivät ne olleet erottamaton osa RTVE:n tukijärjestelmää. Valittaja väittää pääasiallisesti, että siihen kohdistettu vero on SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu tuki, koska 7.9.2006 annettuun tuomioon Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) johtaneessa asiassa kyseessä olleiden lääkkeiden suoramyynnistä maksettujen verojen tavoin kyse on RTVE:n suoraa rahoittamista varten käyttöön otetusta epäsymmetrisestä verottamisesta.

34. Toisin kuin Espanjan kuningaskunta väittää, tämän valitusperusteen tutkittavaksi ottamisesta ei ole mielestäni epäilystäkään, koska valittaja arvostelee unionin yleisen tuomioistuimen tosiseikoista ja sovellettavasta kansallisesta lainsäädännöstä tekemiä päätelmiä, kun kyse on siitä, onko kyseessä olevien verotuksellisten toimenpiteiden ja RTVE:lle maksetun tuen välillä sitova yhteys unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä vahvistettujen arviointiperusteiden mukaisesti.

13 — Ohjeiden johdanto-osan ensimmäinen, toinen ja kolmas perustelukappale.

14 — Ks. vastaavasti määräys 30.4.2010, Ziegler v. komissio (C-113/09 P(R), ei julkaistu, EU:C:2010:242, 33 kohta).

15 — Palautan mieliin, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ”valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi” (ks. erityisesti tuomio 4.7.2000, Bergaderm ja Goupil v. komissio, C-352/98 P, EU:C:2000:361 34 kohta).

16 — Tuomio 18.1.2007, PKK ja KNK v. neuvosto (C-229/05 P, EU:C:2007:32, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35. Tässä valitusperusteessa on kaksi osaa, joista ensimmäisen mukaan valittajan perusteluja on tulkittu virheellisesti ja toinen mukaan unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä on tulkittu virheellisesti.

1. Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa, jonka mukaan valittajan perusteluja on tulkittu virheellisesti

36. Valittaja väittää ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa unionin yleisen tuomioistuimen katsoneen valituksenalaisen tuomion 92 ja 93 kohdassa virheellisesti, että valittaja on pyrkinyt asettamaan perusteluillaan kyseenalaiseksi unionin tuomioistuimen 20.9.2001 antamassaan tuomiossa Banks(C-390/98, EU:C:2001:456) ja 27.10.2005 antamassaan tuomiossa Distribution Casino France ym. (C-266/04–C-270/04, C-276/04 ja C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657) käyttöön ottaman periaatteen. Unionin yleinen tuomioistuin on lisäksi valittajan mukaan tehnyt oikeudellisen virheen näihin tuomioihin tukeutuessaan, koska kyseessä oleva vero erosi yleisesti sovellettavasta verosta ja koska RTVE:lle myönnetty tuki ei merkinnyt vapauttamista verosta.

a) Valituksenalainen tuomio

37. Valittajan esittämät perustelut esiteltyään unionin yleinen tuomioistuin alkoi valituksenalaisen tuomion 92 kohdassa tutkia niitä muistuttaen ensin siitä erosta, joka EUT-sopimuksessa tehdään yhtäältä valtiontukea koskevien määräysten ja toisaalta jäsenvaltioiden verosäännöksiä koskevien määräysten välillä. Se täsmensi, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ne, joiden on maksettava pakollinen maksu, eivät voi jättää suorittamatta kyseistä maksua vedoten siihen, että muiden saamaa vapautusta on pidettävä valtiontukena, viitaten tässä yhteydessä 20.9.2001 annettuun tuomioon Banks (C-390/98, EU:C:2001:456).

38. Unionin yleinen tuomioistuin selvitti sitten valituksenalaisen tuomion 93 kohdassa, että valittaja pyrki asettamaan kyseenalaiseksi tämän periaatteen, koska sen lähestymistavan mukaan ”yritys voisi näet vastustaa kaikkien verojen perimistä yksinomaan sen vuoksi, että niillä rahoitetaan etua, joka myönnetään sellaiselle yritykselle, jonka kanssa se on kilpailusuhteessa”.

b) Asian tarkastelu

39. RTVE:n ja komission tavoin olen sitä mieltä, että ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on tehoton, koska siinä käsitellään seikkoja, jotka eivät kuulu valituksenalaisen tuomion ratio decidendin piiriin.

40. Unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 103 ja 104 kohdassa tekemä päätelmä, jonka mukaan komissiolla oli oikeus katsoa, että kolme lailla nro 8/2009 käyttöön otettua tai muutettua verotuksellista toimenpidettä eivät olleet tukitoimenpiteen erottamaton osa, perustuu analyysiin siitä, oliko mainittujen toimenpiteiden ja RTVE:lle maksetun tuen välillä sitova yhteys, sekä 7.9.2006 annetun tuomion Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) soveltamiseen käsiteltävässä asiassa. Valittaja oli kirjelmissään vaatinut juuri tätä soveltamista.

41. Aloittaessaan valituksenalaisen tuomion 92 kohdassa ensimmäisen kanneperusteen toisen osan tarkastelun unionin yleinen tuomioistuin vain palauttaa mieliin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön taustalla olevan periaatteen, joka koskee veronluonteisten maksujen kohtelua suhteessa valtiontukimääräyksiin. Unionin tuomioistuin viittasi nimenomaisesti tähän periaatteeseen, jonka mukaan ne, joiden on maksettava pakollinen maksu, eivät voi jättää suorittamatta kyseistä maksua tai saada sitä palautetuksi vedoten siihen, että muiden saamaa vapautusta on pidettävä valtiontukena, 7.9.2006 antamassaan tuomiossa Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), johon valittaja nimenomaisesti tukeutuu, 27.10.2005 antamassaan tuomiossa Distribution Casino France ym. (C-266/04–C-270/04, C-276/04 ja C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657) ja 15.6.2006 antamassaan

tuomiossa Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 ja C-41/05, EU:C:2006:403).[17] Myös valittaja muistutti tästä periaatteesta unionin yleisessä tuomioistuimessa kannekirjelmänsä 42 kohdassa.

42. Unionin yleinen tuomioistuin käsittelee valituksenalaisen tuomion 93 kohdassa pelkästään valittajan esittämiä perusteluja tekemättä niistä oikeudellisia päätelmiä.

43. Panen tässä yhteydessä merkille, ettei valittaja vetoa vääristyneellä tavalla huomioon ottamiseen sinänsä. Oli miten oli, vaikka valittaja väittää, ettei se ole koskaan pyrkinyt puolustamaan tällaista lähestymistapaa, perusteluista, joita valittaja on esittänyt ensimmäisen kanneperusteensa toisen osan tueksi, ilmenee selkeästi, että valittaja pyrkii laajentamaan veron ja kyseisellä verolla rahoitettavan tuen välistä sitovaa yhteyttä koskevan arviointiperusteen soveltamisalaa tapauksiin, joissa veron maksuun velvollisten henkilöiden ja tällä verolla rahoitettavan tuen saajan välillä on kilpailusuhde. Näin toimiessaan valittaja pyrkii lähestymistavallaan ilman muuta muuttamaan unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 92 kohdassa esittämää unionin tuomioistuimen vakiintunutta oikeuskäytäntöä siinä tarkoituksessa, että sille lain nro 8/2009 6 §:n nojalla määrätty 1,5 prosentin vero poistettaisiin.

44. Edellä erityisesti tämän ratkaisuehdotuksen 40–42 kohdassa esitetyn perusteella katson, että ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on tehoton.

2. Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa, jonka mukaan unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä on tulkittu virheellisesti

45. DTS kiistää Telefónican tukemana ensimmäisen valitusperusteensa toisessa osassa valituksenalaisen tuomion 99–103 kohtaan sisältyvän unionin yleisen tuomioistuimen analyysin, jonka perusteella unionin yleinen tuomioistuin päätteli, että kyseessä olleita veroja ei voitu verrata verotukselliseen toimenpiteeseen, josta oli määrätty 7.9.2006 annettuun tuomioon Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) johtaneessa asiassa.

a) Valituksenalainen tuomio

46. Unionin yleinen tuomioistuin esittää valituksenalaisen tuomion 94–103 kohdassa syyt, joiden vuoksi käsiteltävänä ollut asia erosi 7.9.2006 annettuun tuomioon Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) johtaneesta asiasta, johon vastaaja vetoaa, siten, ettei unionin tuomioistuimen mainitussa tuomiossa tekemää ratkaisua voitu soveltaa käsiteltävänä olleeseen asiaan. Aivan aluksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 95 kohdassa, että arviointiperuste, jonka mukaan veron maksuun velvollisten henkilöiden ja tällä verolla rahoitetun tuen saajan välillä on oltava kilpailusuhde, ei riitä sen takaamiseksi, että veron käyttötarkoituksen ja tuen välillä on unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla sitova yhteys. Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin esitti valituksenalaisen tuomion 96–102 kohdassa erityiset seikat, jotka erottivat 7.9.2006 annettuun tuomioon Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) johtaneessa asiassa tarkoitetun maksun ja käsiteltävänä olevassa asiassa kyseessä olleen veron toisistaan.

b) Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat

47. DTS väittää ensiksikin, että sen maksettavaksi määrättyä veroa on pidettävä RTVE:lle myönnetyn tuen erottamattomana osana sen vuoksi, että kyse on epäsymmetrisestä verosta, joka voidaan rinnastaa 7.9.2006 annettuun tuomioon Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) johtaneessa asiassa tarkoitettuun maksuun. Kyseinen vero on nimittäin määrätty vain yhdelle toimijaryhmälle, eli

17 — Ks. 42 ja 43 kohta.

maksutelevisiotoiminnan harjoittajille, jotka ovat kilpailutilanteessa RTVE:n kanssa niin televisionkatsojien markkinoilla kuin audiovisuaalisten sisältöjen hankintoja markkinoilla. Tuki on seurausta siitä, että yhtäältä kilpailijalle määrätään vero ja toisaalta veron tuotto käytetään väistämättä tuen rahoittamiseen.

48. DTS väittää toiseksi, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 98 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa esittämät erityiset seikat, jotka erottivat 7.9.2006 annettuun tuomioon Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) johtaneessa asiassa tarkoitetut maksut käsiteltävässä asiassa kyseessä olevasta verosta, eivät ole asian kannalta merkityksellisiä. Yhtäältä maksun tarkoitus ei ole ratkaiseva seikka, koska tuen käsite on objektiivinen. DTS:lle määrätyn veron tarkoitus on joka tapauksessa hyvin samankaltainen kuin 7.9.2006 annettuun tuomioon Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) johtaneessa asiassa tarkasteltu maksu ja aivan ilmeisesti siihen verrattavissa. Toisaalta verotuksellisen toimenpiteen ja kyseessä olevan tuen välinen yhteys on yhtä kiinteä kuin mainitussa tuomiossa tarkoitettu yhteys. Tältä osin DTS väittää unionin yleisen tuomioistuimen todenneen virheellisesti, että siitä, että vero ei mahdollisesti ole sopusoinnussa unionin oikeuden kanssa, ei seuraa välittömästi kyseisen tuen asettaminen kyseenalaiseksi.

49. DTS väittää kolmanneksi, että kyseessä oleva vero vaikuttaa selvästi RTVE:lle maksettavan tuen suuruuteen, sillä – koska se on määrätty kilpailijalle – se johtaa kilpailuetuun tuen saajan hyväksi.

50. DTS:n vaatimuksia tukeakseen väliintulijana esiintyvä Telefónica lisää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt muitakin oikeudellisia virheitä SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tuen käsitteen tulkinnassa.

51. Ensiksikin unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan rajoittavasti edellytyksiä, joiden on täytyttävä, jotta tuen rahoitustapa olisi tuen erottamaton osa, sillä se ei ole huomannut, että näitä sääntöjä olisi tulkittava teleologisesti. [18]

52. Toiseksi oikeuskäytännössä sen, että verotuksellisen toimenpiteen ja tuen välillä on sitova käyttötarkoitukseen liittyvä yhteys, osoittamiseksi käyttöön otetut edellytykset – eli yhtäältä sellaisen kansallisen lainsäädännön sitovan säännöksen olemassaolo, jossa määrätään maksun tuottojen osoittamisesta tuen rahoittamiseen, ja toisaalta sen osoittaminen, että maksun tuotolla on välitön vaikutus tuen suuruuteen – eivät ole erillisiä ja kumulatiivisia edellytyksiä. Veron tuottojen osoittaminen tuen rahoittamiseen merkitsee itsessään sitovaa yhteyttä verotulojen määrän ja tuen suuruuden välillä. [19] Unionin yleinen tuomioistuin on siksi tulkinnut 13.1.2005 annettua tuomiota Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) virheellisesti. Unionin tuomioistuin tutki tässä tuomiossa ainoastaan sitä, oliko veron käyttötarkoituksen ja tuen välillä asian kannalta merkityksellisen kansallisen lainsäädännön nojalla sitova yhteys, ja se katsoi, että jos kysymykseen vastataan myöntävästi, verotuksellisen toimenpiteen välitön vaikutus tuen suuruuteen on sen looginen seuraus.

53. Telefónica väittää kolmanneksi, että unionin yleisen tuomioistuimen 21.10.2003 annetusta tuomiosta van Calster ym. (C-261/01 ja C-262/01, EU:C:2003:571) ja 27.11.2003 annetusta tuomiosta Enirisorse(C-34/0–C-38/01, EU:C:2003:640) tekemä tulkinta on virheellinen. Se, että unionin tuomioistuin ei lausu vaatimuksesta, jonka mukaan verotuksellisen toimenpiteen on vaikutettava välittömästi tuen suuruuteen, ei merkitse sitä, että unionin tuomioistuin olisi katsonut vaatimuksen olevan lisäedellytyksenä ratkaistaessa sitä, onko tuen rahoitustapa osa tukea, vaan tämä voi selittyä sillä, että näissä tuomioissa oli kyse varhaisimmista asioista, joissa unionin tuomioistuin selvensi kysymystä erottamattomuudesta.

18 — Telefónica viittaa tuomioon 25.6.1970, Ranska v. komissio (47/69, EU:C:1970:60) ja tuomioon 15.6.1993, Matra v. komissio (C-225/91, EU:C:1993:239).

19 — Telefónica viittaa tuomioon 13.1.2005, Pape (C-175/02, EU:C:2005:11); tuomioon 14.4.2005, AEM ja AEM Torino (C-128/03 ja C-129/03, EU:C:2005:224) ja tuomioon 27.10.2005, Distribution Casino France ym. (C-266/04–C-270/04, C-276/04jat C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657).

54. RTVE, Espanjan kuningaskunta ja komissio kiistävät nämä perustelut.

c) Asian tarkastelu

55. Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa nousee nähdäkseni esiin kolme kysymystä, jotka koskevat sitä tapaa, jolla unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön perusteella on arvioitava, onko verotuksellisen toimenpiteen ja tukijärjestelmän välillä käyttötarkoitukseen liittyvää yhteyttä.

56. Telefónican esille nostama ensimmäinen kysymys koskee sitä, ovatko oikeuskäytännössä sen osoittamiseksi, että verotuksellisen toimenpiteen ja tuen välillä on sitova käyttötarkoitusta koskeva yhteys, käyttöön otetut edellytykset kumulatiiviset.

57. DTS:n esille nostama toinen kysymys koskee sitä, onko lailla nro 8/2009 käyttöön otettujen verotuksellisten toimenpiteiden ja RTVE:lle maksetun tuen välinen yhteys – toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin valituksenalaisessa tuomiossa katsoi – todellisuudessa yhtä läheinen kuin kyseessä olleen verotuksellisen toimenpiteen ja tukijärjestelmän välinen yhteys 7.9.2006 annettuun tuomioon Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) johtaneessa asiassa siten, että unionin tuomioistuimen mainitussa tuomiossa antamaa ratkaisua voitaisiin soveltaa käsiteltävässä asiassa.

58. DTS:n esille nostama kolmas kysymys koskee erityisesti ”veron tuoton välittömään vaikutukseen tuen suuruuteen” liittyvän arviointiperusteen soveltamisalaa. Tämä arviointiperuste on otettu käyttöön veron ja kyseessä olevan tuen välisen sitovan käyttötarkoitusta koskevan yhteyden osoittamiseksi. DTS pyrkii laajentamaan tämän arviointiperusteen soveltamisalaa siten, että se kattaisi tilanteen, jossa kilpailijalta perittävä vero johtaa kilpailuetuun tuen saajan hyväksi.

i) Arviointiperusteet, joilla verotuksellisen toimenpiteen ja tukijärjestelmän välisen sitovan käyttötarkoitusta koskevan yhteyden olemassaolo voidaan osoittaa

59. Veron käyttötarkoituksen ja tuen välisen sitovan yhteyden olemassaoloa koskevan tarkastelun perusteella on mahdollista ratkaista, onko kyseinen vero tuen rahoitustapa ja siksi erottamaton osa tukea. Myös komissio voi tämän tarkastelun perusteella tutkia valtiontuen asianmukaisesti ja kattavasti.[20] Tuen rahoitustapa voi tehdä koko tukijärjestelmän, joka sillä on tarkoitus rahoittaa, sisämarkkinoille soveltumattomaksi.[21] Näin ollen komissio ei voi tarkastella tukea erillään sen rahoitustavan vaikutuksista silloin, kun rahoitustapa on erottamaton osa kyseessä olevaa tukea.[22] Tarkastelulla on lisäksi voitava varmistaa ilmoittamisvelvoitteen tehokas vaikutus. Jäsenvaltion on kyseisen velvoitteen noudattamiseksi ilmoitettava varsinaisen tukisuunnitelman lisäksi myös tuen rahoitustapa sikäli kuin se kuuluu olennaisesti suunniteltuun toimenpiteeseen.[23]

20 — Ks. tuomio 21.10.2003, van Calster ym. (C-261/01 ja C-262/01, EU:C:2003:571, 51 kohta).

21 — Ks. tuomio 21.10.2003, van Calster ym. (C-261/01 ja C-262/01, EU:C:2003:571, 47 kohta). Ks. vastaavasti jo tuomio 25.6.1970, Ranska v. komissio (47/69, EU:C:1970:60, 14 kohta).

22 — Ks. tuomio 21.10.2003, van Calster ym. (C-261/01 ja C-262/01, EU:C:2003:571, 49 kohta) ja tuomio 27.11.2003, Enirisorse (C-34/01–C-38/01, EU:C:2003:640, 44 kohta).

23 — Ks. tuomio 21.10.2003, van Calster ym. (C-261/01 ja C-262/01, EU:C:2003:571, 51 kohta).

60. Unionin tuomioistuin on 13.1.2005 antamassaan tuomiossa Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) määritellyt verotuksellisen toimenpiteen ja tuen välisen sitovan käyttötarkoitusta koskevan yhteyden periaatteen soveltamisalan seuraavasti:

”Jotta veron – – voidaan katsoa olevan erottamaton osa tukitoimenpidettä, veron ja tuen välillä on ehdottomasti oltava sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä säädetty varojen käyttötarkoitusta koskeva sellainen sitova yhteys, jonka mukaisesti veron tuotto käytetään väistämättä tuen rahoittamiseen. Mikäli tällainen yhteys on olemassa, veron tuotolla vaikutetaan suoraan tuen suuruuteen ja tämän seurauksena arviointiin tuen soveltuvuudesta yhteismarkkinoille”. [24]

61. Yksi ensimmäisen valitusperusteen toisen osan yhteydessä esille nousevista kysymyksistä on se, onko veron ja sillä rahoitettavan tuen välisen sitovan yhteyden olemassaolon osoittamiseksi tarpeen osoittaa sekä se, että kansallisessa lainsäädännössä on veron käyttöä tuen rahoittamiseen koskeva sitova säännös, että se, että veron tuotto vaikuttaa tuen suuruuteen.

62. Telefónica näet väittää, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan kyse ei ole erillisistä ja kumulatiivisista edellytyksistä, koska verotuksellisen toimenpiteen välitön vaikutus tuen suuruuteen on looginen seuraus asianomaisen kansallisen lainsäädännön mukaisesta käyttötarkoitusta koskevasta yhteydestä. Telefónican mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä siksi virheellisesti.

63. On myönnettävä, että 13.1.2005 annettuun tuomioon Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) sisältyvä periaatteen muotoilu – joka on löydettävissä myös 27.10.2005 annetusta tuomiosta Distribution Casino France ym. (C-266/04–C-270/04, C-276/04 ja C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657) ja 7.9.2006 annetusta tuomiosta Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) – aiheuttaa hämmennystä, koska unionin tuomioistuin toteaa siinä seuraavaa: ”[Mikäli asianomaisessa kansallisessa lainsäädännössä on säädetty veron ja tuen välisestä sitovasta varojen käyttötarkoitusta koskevasta yhteydestä], veron tuotolla vaikutetaan suoraan tuen suuruuteen”. [25]

64. Nämä kaksi edellytystä, eli yhtäältä kansallisessa lainsäädännössä säädetty veron tuoton käyttöä tuen rahoittamiseen koskeva sitova säännös ja toisaalta sen osoittaminen, että veron tuotolla vaikutetaan suoraan tuen suuruuteen, ovat omasta mielestäni ja unionin yleisen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan kumulatiivisia.

65. Aivan aluksi on hyödyllistä palauttaa mieliin 13.1.2005 annetussa tuomiossa Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) käyttöön otetun periaatteen kaikkein varhaisimmat lähtökohdat viittaamalla 25.6.1970 annetun tuomion Ranska v. komissio (47/69, EU:C:1970:60) 17 kohtaan. Siinä todettiin, että ”komission on – – arviossaan otettava huomioon kaikki riidanalaiselle toimenpiteelle ominaiset välittömät ja välilliset tekijät eli ei pelkästään erikoisasemaan asetetulle kansalliselle toiminnalle myönnetty varsinainen tuki vaan myös välillinen tuki, jota se voi myös olla, ja sen rahoitustapa sekä *kiinteä yhteys, jonka vuoksi tuen määrä riippuu maksun tuotosta*”. [26]

66. Koska verotuloja ei voida osoittaa tiettyihin menoihin ilman, että siitä säädetään kansallisessa lainsäädännössä, ensimmäinen edellytys, joka koskee kansalliseen lainsäädäntöön sisältyvää sitovaa säännöstä veron tuoton osoittamisesta tuen rahoittamiseen, on välttämätön ennakkoedellytys. Tämä edellytys yksinään ei kuitenkaan ole riittävä sen osoittamiseksi, missä määrin näistä tuloista peräisin olevilla tuotoilla todella vaikutetaan tuen suuruuteen, sillä jäsenvaltiolla voi kyseisten tulojen osoittamisen osalta olla kyseistä tarkoitusta koskevien kansallisen lainsäädännön säännösten ohella

24 — Tuomion 26 kohta.

25 — Ks. tuomio 13.1.2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, 26 kohta).

26 — Kursivointi tässä.

tiettyä harkintavaltaa, tai jäsenvaltio voi ottaa käyttöön tarkistusmekanismin, jolla kansallisessa lainsäädännössä säädetty läheinen yhteys katkaistaan. Arvioitaessa veron käyttötarkoituksen ja tuen välisen yhteyden olemassaoloa ja tarvittaessa yhteyden vahvuutta on tarpeen ratkaista, miltä osin kyseessä olevaa tukea todella rahoitetaan veron tuotolla ja tuki on siitä riippuvaista.

67. Juuri tämä seikka ilmenee nähdäkseni selkeästi 25.6.1970 annetun tuomion Ranska v. komissio (47/69, EU:C:1970:60) 17 kohtaan sisältyvästä maininnasta. Tässä tuomiossa todettiin lisäksi sitovan käyttötarkoitusta koskevan yhteyden olevan olemassa silloin, kun riidanalainen rahoitustapa tekee mahdolliseksi kasvattaa tuen suuruutta automaattisesti veron tuoton kasvaessa. [27]

68. Tämän jälkeen on hyödyllistä tarkentaa, että unionin tuomioistuin on uudemmassa oikeuskäytännössään muotoillut tämän periaatteen uudelleen ja todennut siten entistä selkeämmin, että veron käyttötarkoituksen ja tuen välillä on sitova yhteys sovellettavan kansallisen lainsäädännön nojalla silloin, kun ”maksun tuotto osoitetaan väistämättä tuen rahoittamiseen *ja* sillä vaikutetaan suoraan tuen suuruuteen”. [28]

69. Kutakin näistä edellytyksistä tutkittiin 22.12.2008 annetussa tuomiossa Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) erikseen. Tähän tuomioon johtaneessa asiassa sovellettavasta kansallisesta lainsäädännöstä ilmeni, että mainosvero kannettiin erityisesti ja ainoastaan kyseessä olevien radioviestinnän tukitoimenpiteiden rahoittamiseksi. [29] Mainosveron nettotuotto osoitettiin yksinomaan ja täysimääräisesti radioviestinnän tukien rahoittamiseen, ja sillä oli täten välitöntä vaikutusta tämän tuen suuruuteen. [30] Unionin tuomioistuin katsoi, että tässä tilanteessa veron tuotolla oli vaikutusta radioviestinnälle maksettavien tukien suuruuteen, koska näiden tukien myöntäminen ja erittäin suuressa määrin myös niiden suuruus itse asiassa riippui kyseisen veron tuotosta, joten vero oli erottamaton osa radioviestinnän tukiohjelmaa. [31]

70. Tämän toisen edellytyksen huomiotta jättäminen valittajan esittämällä tavalla veisi tehokkaan vaikutuksen unionin tuomioistuimen vahvistamalta periaatteelta. Unionin tuomioistuin ei näet puhu sitovasta ”oikeudellisesta” yhteydestä veron ja tukitoimenpiteen välillä, vaan pelkästään sitovasta ”käyttötarkoitusta” tai ”varojen osoittamista” koskevasta yhteydestä niiden välillä. Osoittamisen (ranskaksi ”affectation”) käsite, joka oikeuskäytännön englanninkielisessä versiossa on käännetty sanalla ”hypothecation”, on peräisin kirjanpito- ja rahoitusalan terminologiasta, ja sillä tarkoitetaan tietyn veron määräämisen välityksellä kerättävien tulojen kohdistamista tiettyyn menoon. On siten tarpeen ratkaista tapauskohtaisesti, onko kyseessä olevat verotulot kansallisen lainsäädännön perusteella ja sen soveltamiskäytännössä kohdistettu tosiasiassa ja erityisesti tuen rahoittamiseen siten, että se on vastoin verotulojen yleiskatteisuusperiaatetta.

71. Näistä syistä katson, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön perustella edellytys, joka koskee kansalliseen lainsäädäntöön sisältyvää sitovaa säännöstä veron tuoton osoittamisesta tuen rahoittamiseen, ei yksinään ole riittävä sen osoittamiseksi, että vero on erottamaton osa tukitoimenpidettä. Silloin kun tällainen kansalliseen lainsäädäntöön kuuluva säännös on käsiteltävän asian [32] tapaan olemassa, on lisäksi tarpeen tutkia, onko veron tuotolla välitön vaikutus tuen suuruuteen.

27 — Tuomion 20 kohta.

28 — Tuomio 15.6.2006, Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 ja C-41/05, EU:C:2006:403, 46 kohta) ja tuomio 22.12.2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, 99 kohta). Kursivointi tässä.

29 — Tuomio 22.12.2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, 100 kohta).

30 — Tuomio 22.12.2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, 104 kohta).

31 — Tuomio 22.12.2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, 111 ja 112 kohta).

32 — Tämä edellytys on käsiteltävässä asiassa täyttynyt – eivätkä asianosaiset ole tätä toteamusta riitauttaneet – koska lain nro 8/2009 5 §:n 1 momentista ja 6 §:n 1 momentista ilmenee, että televiestintätoiminnan harjoittajiin kohdistettavat verot peritään ”RTVE:n [toiminnan] rahoittamiseksi”, ja koska lain nro 8/2009 6 §:n 8 momentin mukaan ”veron tuotto osoitetaan RTVE:n rahoittamiseen”. Myös komissio on todennut riidanalaisen päätöksen 13 perustelukappaleessa, että ”myös lain johdannossa todetaan uusien maksujen ja verojen yhteys RTVE:lle mainosmarkkinoilta poistumisen vuoksi suoritettaviin korvauksiin”.

72. Unionin yleinen tuomioistuin ei – kun otetaan huomioon edellä esitetty oikeuskäytäntö – ole nähdäkseni tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että edellä mainitut kaksi edellytystä ovat kumulatiiviset. Telefónican tässä yhteydessä esittämät perustelut on siksi hylättävä perusteettomina.

ii) 7.9.2006 annetussa tuomiossa Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) tehdyn ratkaisun soveltaminen

73. Yhteisöjen tuomioistuimen 7.9.2006 antamassaan tuomiossa Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528)[33] esittämiä näkemyksiä ei nähdäkseni voida soveltaa käsiteltävässä asiassa, joten unionin yleinen tuomioistuin ei mielestäni tehnyt oikeudellista virhettä, kun se erotti nyt kyseessä olevat kolme verotuksellista toimenpidettä mainitussa tuomiossa tarkoitetuista toimenpiteistä.

74. Vakka unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 100 kohdassa tekemä tuen tarkoitusta koskeva erottelu ei mielestäni ole ratkaiseva seikka, käsiteltävä asia voidaan erottaa selkeästi 7.9.2006 annettuun tuomioon Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) johtaneesta asiasta sitä vastoin kyseisen tuomion 101 ja 102 kohdassa mainittujen seikkojen perusteella.

75. Ensiksikin – kuten unionin yleinen tuomioistuin valituksenalaisen tuomion 101 kohdassa perustellusti toteaa – verotuksellisten toimenpiteiden ja kyseessä olevan tuen välinen yhteys ei selvästikään ole yhtä läheinen kuin lääkkeiden suoramyynnistä maksettavan Laboratoires Boiron SA:han kohdistetun veron ja tukkukauppias-jakelijoiden verosta vapauttamisen välinen yhteys.

76. Veron ja tuen (eli kyseisestä verosta vapauttamisen) välillä oli 7.9.2006 annettuun tuomioon Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) johtaneessa asiassa erottamaton yhteys – yhteisöjen tuomioistuimen mukaan ne ”muodostivat yhden ja saman verotoimen kaksi erottamatonta osaa”[34] –, jonka perusteella niitä ei ollut mahdollista erottaa toisistaan, kuten unionin yleinen tuomioistuin valituksenalaisessa tuomiossa toteaa. Käsiteltävässä asiassa ei selvästikään ole kyse tällaisesta tilanteesta. Se, että verotuksellista toimenpidettä ei voitu soveltaa sen unionin oikeuden vastaisuuden vuoksi, johti siten loogisesti ja suoraan tuen loppumiseen.

77. On lisäksi todettava, että RTVE:lle sen julkisen palvelun velvoitteiden rahoittamiseksi maksettava tuen määrä ei riipu kyseessä olevilta maksutelevisioyhtiöiltä perittävien verotulojen määrästä.

78. Lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentista ja lain nro 17/2006 33 §:stä – joita unionin yleinen tuomioistuin ei nähdäkseni ole ottanut vääristyneellä tavalla huomioon, kuten toisen valitusperusteen tutkimisen yhteydessä osoitan – ilmenee yhtäältä, että RTVE:lle sen julkisen palvelun velvoitteiden rahoittamiseksi myönnetty tuen määrä lasketaan RTVE:lle aiempien tilikausien aikana julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä aiheutuneiden nettokustannusten perusteella.[35]

79. Toisaalta kyseessä olevan veron tuoton ja RTVE:lle maksettavan tuen välillä on sitova oikeudellinen yhteys, koska kansallisessa lainsäädännössä säädetään unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 101 kohdassa mainitsemasta tarkistusmekanismista, joka on mielestäni esteenä sille, että oikeuskäytännössä vahvistetun kahden edellytyksen voitaisiin katsoa täyttyneen.

33 — Tähän tuomioon johtaneessa asiassa on kyse siitä, merkitsikö se, että tukkukauppias-jakelijat eivät joutuneet maksamaan lääketehtaille määrättyä lääkkeiden suoramyynnistä maksettavaa veroa, liiallista korvausta tukkukauppias-jakelijoiden hyväksi, ja oliko se siten itsessään niille maksettava lainvastainen tuki. Lääketehtaille määrätyn veron tavoitteena tässä asiassa oli olla vastiketta tukkukauppias-jakelijoille asetetun julkisen palvelun velvoitteen täyttämisestä aiheutuvista lisäkustannuksista.

34 — Tuomio 7.9.2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528, 45 kohta).

35 — Ks. riidanalaisen päätöksen 32 perustelukappale.

80. Espanjan valtio voi näet tehdä tarkistuksia sekä ylös- että alaspäin, koska se on sitoutunut kattamaan kaikki RTVE:n kustannukset tapauksessa, jossa tulot ovat riittämättömät, ja päinvastaisessa tapauksessa, jossa tulot ylittävät kustannukset, ne tilitetään valtion talousarvioon. Se on jättänyt itselleen harkintavaltaa myös sen verotulojen osuuden suhteen, jonka se tosiasiassa siirtää RTVE:lle. [36] Veron ja tuen välinen yhteys ei siten ole sellainen ”suora ja olennainen” yhteys, johon julkisasiamies Geelhoed ratkaisuehdotuksessaan Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124) viittasi.

81. Lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentissa ja lain nro 17/2006 33 §:ssä, joihin unionin yleinen tuomioistuin valituksenalaisen tuomion 101 kohdassa nimenomaisesti viittaa, otetaan siten käyttöön periaate, jonka mukaan kaikki RTVE:lle kuuluvan julkisen palvelun velvoitteen täyttämisestä aiheutuvat kustannukset katetaan kokonaisuudessaan siten, että Espanjan valtio velvoitetaan huolehtimaan niistä. Kuten unionin yleinen tuomioistuin valituksenalaisen tuomion 9, 80 ja 101 kohdassa toteaa, jos RTVE:n rahoituslähteet, joiden joukkoon kyseessä oleva verotuksellinen toimenpide kuuluu, eivät riitä kaikkien RTVE:n julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisen kustannusten kattamiseen, Espanjan valtiolla on velvollisuus kattaa tämä erotus. RTVE:n täyttämistä julkisen palvelun velvoitteista aiheutuvien nettokustannusten rahoitus on siten taattu riippumatta kyseessä olevien verotuksellisten toimenpiteiden tuotoista. [37]

82. Mahdollinen ylijäämä sitä vastoin siirretään valtion talousarvioon ja voidaan käyttää muihin tarkoituksiin. [38]

83. Se, onko veroista saatavien tulojen määrä arvioitua suurempi tai pienempi, ei siten vaikuta julkisen palvelun tehtävän suorittamisesta RTVE:lle maksettavan korvauksen määrään. [39]

84. Vaikka kansallisella lainsäädännöllä käyttöön otetussa järjestelmässä säädetään veron tuoton sisällyttämisestä RTVE:lle maksettavaan tukeen, lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentissa ja lain nro 17/2006 33 §:ssä säädetty tarkistusmekanismi sekä Espanjan valtiolle jätetty harkintavalta muuttavat nähdäkseni tämän yhteyden luonnetta. Veron ja tukijärjestelmän välistä yhteyttä ei selvästi katkaista, mutta yhteys ei missään tapauksessa ole enää riittävän läheinen, jotta se yhtäältä täyttäisi oikeuskäytännön mukaisen välitöntä vaikutusta koskevan arviointiperusteen ja toisaalta tekisi mahdolliseksi 7.9.2006 annetussa tuomiossa Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) annetun ratkaisun soveltamisen käsiteltävässä asiassa.

85. Lopuksi, vaikka budjetin kautta on olemassa sitova yhteys, tämä yhteys ei vaikuta RTVE:lle maksettavan tuen määrään.

86. Valittajan väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on todennut virheellisesti, että siitä, että vero on mahdollisesti unionin oikeuden vastainen, ei seuraa suoraan, että kyseessä oleva tuki asetettaisiin kyseenalaiseksi, on siksi hylättävä.

iii) Arviointiperuste, joka koskee tuen saajan kilpailuetua

87. DTS väittää, että – toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on todennut – verolla on ”välitön vaikutus tuen suuruuteen”, koska se on määrätty tuen saajan kanssa kilpailevalle yritykselle ja koska sillä siten annetaan kilpailuetua tuen saajalle. Toisin sanoen tuki on sitäkin merkittävämpi sen vuoksi, että se rahoitetaan kilpailijoilta perittävällä verolla.

36 — Ks. riidanalaisen päätöksen 15 ja 33 perustelukappale.

37 — Ks. riidanalaisen päätöksen 14 ja 34 perustelukappale.

38 — Ks. riidanalaisen päätöksen 15 ja 33 perustelukappale.

39 — Ks. riidanalaisen päätöksen 34 perustelukappale.

88. Unionin yleinen tuomioistuin ei mielestäni tehnyt valituksenalaisen tuomion 102 kohdassa oikeudellista virhettä katsoessaan, että veron maksuun velvollisten henkilöiden ja tällä verolla rahoitetun tuen saajan välinen kilpailusuhde ei riitä, jotta veroa voitaisiin pitää erottamattomana osana kyseistä tukea.

89. Olen jo todennut yhtäältä, että jotta veron voidaan osoittaa olevan erottamaton osa tukitoimenpidettä, seuraavan kahden edellytyksen on unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan täytyttävä:

— kansallisessa lainsäädännössä on oltava sitova säännös, jossa säädetään veron osoittamisesta tuen rahoittamiseen, ja

— veron tuotolla on oltava välitön vaikutus tuen suuruuteen.

90. Veroa ei ole mahdollista pitää erottamattomana osana tukitoimenpidettä, jos toinen näistä edellytyksistä ei täyty, eikä kilpailuetua koskeva arviointiperuste ole riittävä, jotta sillä voitaisiin horjuttaa tätä päätelmää.

91. Kuten julkisasiamies Geelhoed ratkaisuehdotuksessaan Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124) toki toteaa, sitä, onko maksun ja sillä rahoitettavan tuen välillä suora ja oleellinen yhteys, on arvioitava tapauskohtaisesti kyseessä olevien säännösten sanamuoto, niiden systematiikka, käytännön soveltaminen ja ”taloudelliset yhteydet huomioon ottaen”.[40] Tällaisen yhteyden olemassaolosta kertoo tässä yhteydessä erityisesti se, missä määrin ja millä tavalla vero ja tukitoimenpide yhdessä vaikuttavat kyseisen toimialan tai sen osan taikka yritysryhmän kilpailusuhteisiin.[41]

92. On kuitenkin huomattava, että 22.12.2008 annetun tuomion Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) mukaan tämä ei ole ratkaiseva seikka.

93. Kuten mainitussa tuomiossa on ensiksikin todettu, kyse ei ole siitä, että komissio arvioi asiakysymyksen osalta tuen soveltuvuutta sisämarkkinoille SEUT 107 artiklan nojalla, missä yhteydessä kilpailusuhteiden tutkiminen on ilman muuta kaikkein tärkeintä,[42] vaan kyse on sen arvioimisesta, onko veron ja sillä rahoitettavan tukijärjestelmän välillä ”sitova yhteys”, jotta SEUT 108 artiklan 3 kohdan mukaisen ilmoittamisvelvollisuuden ulottuvuus voidaan määrittää.

94. Toiseksi kun kyse on siitä, onko veron tuotolla välitön vaikutus ”tuen suuruuteen”, tätä ilmausta on tulkittava sisämarkkinoille soveltuvuuden osalta kaikkein pelkistetyimmällä kirjanpidollisella tavalla siten, että sillä tarkoitetaan tuen summaa tai määrää. Oikeuskäytännön saksankielisessä versiossa ”tuen suuruus” on käännetty ilmauksella ”den Umfang der Beihilfe” ja englanninkielisessä versiossa ilmauksella ”the amount of the aid”.[43] Tähän kysymykseen vastaaminen edellyttää puhtaasti kirjanpidollista arviointia, eikä veron maksuun velvollisten henkilöiden ja tuen saajan välisen kilpailusuhteen tarkastelu siksi sisälly siihen.

95. Kolmanneksi se, että lisäarviointiperusteena otettaisiin käyttöön kysymys veron maksuun velvollisen henkilön ja kyseisellä verolla rahoitettavan tuen saajan välisestä kilpailusuhteesta, voi unionin tuomioistuimen mukaan vaikuttaa komission harjoittaman valvonnan tehokkuuteen. Sen harjoittaminen olisi riippuvainen kunkin jäsenvaltion ennakkoon ja yksipuolisesti suorittamasta

40 — Ratkaisuehdotuksen 34 kohta.

41 — Ratkaisuehdotuksen 35 kohta.

42 — Palautan mieliin, että tämän määräyksen tavoitteena on säilyttää yritysten välinen kilpailu kieltämällä kaikki jäsenvaltion myöntämät tuet, jotka vastaavat sen 1 kohdan mukaisia edellytyksiä.

43 — Ks. erityisesti tuomio 13.1.2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, 26 kohta).

arvioinnista sen kysymyksen osalta, vallitseeko kilpailusuhde ja millainen se on.[44] Tämä vaara on nähdäkseni sitäkin suurempi silloin, kun tällaista veroa peritään käytännössä alakohtaisesti siten, että veron maksuun velvolliset henkilöt ja tuen saaja toimivat samoilla markkinoilla tai liitännäismarkkinoilla.

96. Valittajan perustelujen hyväksyminen merkitsisi, että sitovaa yhteyttä koskeva arviointiperuste täyttyisi aina, kun veroa kannetaan alakohtaisesti ja kun sitä peritään tuensaajan kanssa kilpailutilanteessa olevilta yrityksiltä. Tällainen tukinta olisi aivan ilmeisesti vastoin unionin tuomioistuimen vakiintunutta oikeuskäytäntöä. Unionin tuomioistuin on pyrkinyt tulkitsemaan sitovan käyttötarkoitusta koskevan yhteyden olemassaoloa hyvin rajoittavasti siten, että EUT-sopimuksessa käyttöön otettua täsmällistä erottelua yhtäältä valtiontukia koskevien sääntöjen sekä toisaalta jäsenvaltioiden verosäännösten aiheuttamien vääristymien välillä noudatetaan.

97. Edellä mainituista syistä katson, että unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt perustellusti valittajan perustelut, jotka koskevat RTVE:n kilpailijoilleen määrätystä verosta väitetysti saamaa kilpailuetua, arvioidessaan kyseessä olevien verotuksellisten toimenpiteiden ja RTVE:lle maksetun tuen välistä sitovaa käyttötarkoitusta koskevaa yhteyttä.

98. DTS:n tältä osin esittämä väite on siksi hylättävä perusteettomana.

iv) Se, että RTVE:n tulojen ylimenevä osuus tilitetään vararahastoon tai siirretään tarvittaessa valtion talousarvioon[45]

99. DTS arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se katsoi, ettei veron tuotolla ollut vaikutusta tuen suuruuteen, vaikka – kuten valituksenalaisen tuomion 66 ja 67 kohdasta ilmenee – julkisen palvelun nettokustannukset ylittävät tulot tilitettiin vararahastoon tai siirrettiin valtion talousarvioon ja vaikka RTVE:n tuloille oli säädetty ehdoton yläraja. Ehdottomalla ylärajalla ei näet ole merkitystä asian kannalta. Niinpä 22.12.2008 annetusta tuomiosta Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) seuraa, että jotta verolla voidaan tällaisessa tilanteessa katsoa olevan vaikutusta tuen määrän suuruuteen, sillä, että sen vahvistaminen tapahtuu enimmäismäärän rajoissa myös veron tuotto-odotusten perusteella, on DTS:n mukaan merkitystä. Käsiteltävässä asiassa tilanne on sen mukaan juuri tämä.

100. Mielestäni tämä väite ei ole perusteltu.

101. Kuten edellä totesin, se seikka, että lain nro 17/2006 33 §:n ja lain nro 8/2009 8 §:n mukaan RTVE:n tulojen ylimenevä osuus tilitetään vararahastoon tai siirretään tarvittaessa valtion talousarvioon, katkaisee verotulojen käyttötarkoituksen ja kyseessä olevan tuen välisen sitovan yhteyden. Tässä tilanteessa veron tuotolla ei ole automaattisesti vaikutusta tuen suuruuteen, sillä ylimenevä osuus osoitetaan muihin tarkoituksiin eikä tuen suuruutta voida kasvattaa sillä.

102. Valittajan tekemä rinnastus 22.12.2008 annettuun tuomioon Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) ei nähdäkseni ole asian kannalta merkityksellinen. Kuten kyseisen tuomion 104 kohdasta nimenomaisesti ilmenee, tähän tuomioon johtaneessa asiassa veron tuotto osoitettiin yksinomaan ja ”täysimääräisesti” radioviestinnän tukien rahoittamiseen. Vaikka nämä tuet jakoi tosiasiassa lautakunta, sillä ei ollut toimivaltaa osoittaa käytettävissä olevia varoja muihin tarkoituksiin

44 — Ks. tuomio 22.12.2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, 95 kohta).

45 — Tämä perustelu sisältyi alun perin DTS:n esittämään toiseen valitusperusteeseen. Koska tämä valitusperuste liittyy unionin yleisen tuomioistuimen unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön tulkinnassa tekemään oikeudellisen virheeseen, olen päättänyt käsitellä sitä ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä.

kuin mainittuihin tukiin. Tilanne käsiteltävässä asiassa ei kuitenkaan selvästikään ole tämä, koska kyseessä olevia verotuloja ei ole tarkoitettu yksinomaan ja täysimääräisesti tuen rahoittamiseen, sillä ylimenevä osuus tilitetään vararahastoon ja tarvittaessa valtion talousarvioon, jotta ne voidaan osoittaa muihin tarkoituksiin.

103. Unionin yleinen tuomioistuin ei siten nähdäkseni tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että veroa ei lain nro 17/2006 33 §:n ja lain nro 8/2009 8 §:n mukaisen mekanismin vuoksi voida pitää sellaisena, että sillä olisi välitön vaikutus RTVE:lle tarkoitetun tuen suuruuteen.

104. Kaikkien edellä esitettyjen seikkojen perusteella ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana.

105. Ehdotan siksi, että unionin tuomioistuin toteaa, että valittajan ensimmäinen valitusperuste, jonka mukaan SEUT 107 artiklan 1 kohtaa olisi rikottu tuen käsitteen virheellisen tulkinnan vuoksi, on osittain tehoton ja osittain perusteeton.

C *Toinen valitusperuste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on harjoittanut riittämätöntä tuomioistuinvalvontaa ja on ottanut sovellettavan kansallisen lainsäädännön huomioon vääristyneellä tavalla arvioidessaan sitä, onko SEUT 107 artiklan 1 kohtaa rikottu*

106. DTS arvostelee toisella valitusperusteellaan unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 66, 67 ja 69 kohtaan sisältyvää kansallisen lainsäädännön tarkastelua siinä yhteydessä, kun unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 102–104 kohdassa päätelmän, jonka mukaan DTS:ltä kannettavalla verolla ei ole vaikutusta RTVE:lle myönnetyn tuen määrään ja jonka mukaan vero ei ole siksi tukijärjestelmän erottamaton osa.

107. Toinen valitusperuste jakautuu kahteen osaan.

108. Ensimmäisen osan mukaan unionin yleinen tuomioistuin on harjoittanut riittämätöntä tuomioistuinvalvontaa arvioidessaan sitä, onko veron ja kyseessä olevan tuen välillä sitova yhteys.

109. Toisen osan mukaan sovellettava kansallinen lainsäädäntö on otettu huomioon vääristyneellä tavalla siten, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole ottanut tarkastelussaan huomioon sitä, että RTVE:n alustava talousarvio laaditaan ottamalla huomioon kyseisten verotulojen arvioitu määrä, minkä vuoksi tällä summalla on välitön vaikutus tuen määrän suuruuteen.

1. Valituksenalainen tuomio

110. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 65 kohdassa lain nro 8/2009 osalta, että tukimäärä, jonka RTVE saa, ei riipu valittajalta perittyjen maksujen määrästä, koska tuen määrä on vahvistettu ottaen huomioon RTVE:n julkisen palvelun tehtävän täyttämisestä aiheutuvat nettokustannukset.

111. Tätä päätelmää tukeakseen unionin yleinen tuomioistuin tutki valituksenalaisen tuomion 66–68 kohdassa yhtäältä lain nro 17/2006 33 §:n ja lain nro 8/2009 3 §:n 2 momentin ja 8 §:n sanamuotoa, joilla Espanjan valtion tehtävät määritellään siinä tapauksessa, että RTVE:n käytettävissä olevat tulot ylittävät sen julkisen palvelun tehtävän täyttämisestä aiheutuvat kustannukset.

112. Unionin yleinen tuomioistuin tutki toisaalta valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentin sanamuotoa, jolla Espanjan valtion tehtävät määritellään siinä tapauksessa, että RTVE:n käytettävissä olevat tulot eivät ole riittävät sen julkisen palvelun tehtävän täyttämisestä aiheutuvien kustannusten kattamiseen.

2. Toisen valitusperusteen ensimmäinen osa, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on harjoittanut riittämätöntä tuomioistuinvalvontaa

a) Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat

113. Valittaja väittää toisen valitusperusteensa ensimmäisessä osassa, että unionin yleisen tuomioistuimen riidanalaisen päätöksen osalta harjoittama tuomioistuinvalvonta on ollut riittämätöntä. Unionin yleinen tuomioistuin ei yhtäältä ole ottanut huomioon kaikkia asian kannalta merkityksellisiä Espanjan lainsäädännön säännöksiä eikä erityisesti lain nro 17/2006 34 §:ää ja lain nro 17/2006 4 §:ssä säädetyn ja edustajainhuoneen ja senaatin täysistunnossaan hyväksymän RTVE:lle myönnetyn puitevaltuutuksen (Mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el artículo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los plenos del Congreso de los Diputados y del Senado) 44 §:ää.[46] Näistä säännöksistä ilmenee valittajan mukaan selvästi, että RTVE on lain mukaan velvollinen laatimaan oman talousarvionsa ottaen huomioon paitsi julkisen palvelun tehtävästä aiheutuvat arvioidut kustannukset myös arvioidut tulot, joihin sisältyy kyseessä olevan veron tuotto. Tämä osoittaa sen, että DTS:ltä perittävästä verosta saatavien tulojen arvioidulla määrällä on vaikutusta RTVE:n saaman tuen suuruuteen.

114. Unionin yleinen tuomioistuin ei toisaalta ole valittajan mukaan harjoittanut täydellistä valvontaa niiden komission esittämien arvioiden osalta, jotka koskevat 22.12.2008 annetussa tuomiossa Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) mainittuja edellytyksiä, joiden mukaan veron tuotolla on vaikutusta tuen määrän suuruuteen silloin, kun myönnetty avustus lasketaan verotulojen ”odotetun” tuoton tai ”arvioidun määrän” perusteella. Unionin yleinen tuomioistuin ei ole näet tutkinut, miltä osin tulojen arvioidulla määrällä on vaikutusta tuen laskentaan, vaan se on pelkästään hyväksynyt komission analyysin.

115. RTVE, Espanjan kuningaskunta ja komissio riitauttavat tämän perustelun tutkittavaksi ottamisen. RTVE ja Espanjan kuningaskunta korostavat, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole velvollinen viittaamaan jokaiseen kansallisen lainsäädännön säännökseen, jota asiassa on mahdollista soveltaa. DTS ei ole myöskään esittänyt unionin yleisessä tuomioistuimessa, että lain nro 17/2006 34 § ja puitevaltuutuksen 44 § olisivat asian kannalta merkityksellisiä. Komissio puolestaan korostaa, ettei DTS ole vedonnut lain nro 17/2006 33 ja 34 §:ään, puitevaltuutuksen 44 §:ään tai lain nro 8/2009 2 §:n 2 momenttiin ja 8 §:ään unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämässä kannekirjelmässään sen paremmin kuin vastauskirjelmässään. Unionin yleisen tuomioistuimen asiana ei ole tutkia viran puolesta kansallisen lainsäädännön sääntöjä komission päätöksen lainmukaisuutta tutkiessaan.

116. RTVE, Espanjan kuningaskunta ja komissio katsovat, etteivät nämä väitteet ole missään tapauksessa perusteltuja.

46 — BOE nro 157, 30.6.2008, s. 28833; jäljempänä puitevaltuutus.

b) Asian tarkastelu

i) Ensimmäinen väite, jonka mukaan lain nro 17/2006 34 §:ää ja puitevaltuutuksen 44 §:ää ei ole otettu huomioon

117. Heti alkuun on syytä täsmentää, että huolimatta siitä merkityksestä, jota DTS näyttää tämän valituksen yhteydessä antavan edellä mainituille säännöksille, DTS ei ole maininnut yhtäkään niistä unionin yleisessä tuomioistuimessa käydyn oikeudenkäynnin yhteydessä jättämissään kirjelmissä. Se, että DTS ei ole pitänyt hyödyllisenä mainita kyseisiä säännöksiä kannekirjelmässään tai vastauskirjelmässään, osoittaa nähdäkseni sen, ettei kyse ole olennaisista tai asian kannalta merkityksellisistä säännöksistä.

118. Kuten DTS valituskirjelmänsä alaviitteessä 3 korostaa, sekä lain nro 17/2006 että puitevaltuutuksen sanamuodot on esitelty unionin yleisessä tuomioistuimessa komission vastineen liitteessä ja RTVE:n väliintulokirjelmässä. On kuitenkin niin, että ensisijaisesti kantajan asiana on esittää riidanalaisesta päätöksestä nostamansa kumoamiskanteen yhteydessä tyhjentävästi ne sovellettavan kansallisen lainsäädännön säännökset, joita se pitää asiassa merkityksellisinä, eikä unionin yleistä tuomioistuinta voida arvostella siitä, ettei se ole perustanut ratkaisuaan joillekin näistä säännöksistä silloin, kun edes kantaja ei ole niihin nimenomaisesti viitannut. Vaikka valittaja toteaa esittäneensä mainitut säännökset unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa, en ole tietoinen siitä, miltä osin DTS on viitannut lain nro 17/2006 34 §:ään ja puitevaltuutuksen 44 §:ään.

119. Palautan joka tapauksessa mieleen, että ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen arvioimaan sille esitetyn selvitysaineiston näyttöarvoa.[47] Sillä oli siten täysi oikeus jättää lain nro 17/2006 34 § ja puitevaltuutuksen 44 § tarkastelunsa ulkopuolelle. Kuten tarkastelustani jatkossa ilmenee, näiden säännösten perusteella – kun otetaan huomioon niiden tarkoitus –ei ole mahdollista ymmärtää kyseessä olevan veron ja RTVE:lle maksettavan tuen välisen yhteyden luonnetta.

120. Edellä esitettyjen seikkojen johdosta katson, että tätä ensimmäistä väitettä ei voida ottaa tutkittavaksi.

ii) Toinen väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on harjoittanut riittämätöntä tuomioistuinvalvontaa 22.12.2008 annetussa tuomiossa Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) esitettyjen edellytysten osalta

121. Ehdotan suoralta kädeltä, että tämä toinen väite hylätään, koska se ei ole perusteltu.

122. Edellä tämän ratkaisuehdotuksen 102 kohdassa esitettyjen syiden vuoksi rinnastus, jonka valittaja tekee käsiteltävän asian ja 22.12.2008 annettuun tuomioon Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) johtaneen asian välillä, ei ole asian kannalta merkityksellinen. Viimeksi mainitussa asiassa oli olemassa lainsäädäntöä, jolla veron tuotto osoitettiin radioviestinnän tukien rahoittamiseen, ja lisäksi tämän veron tuotto osoitettiin näiden tukien rahoittamiseen yksinomaan ja täysimääräisesti eikä ylimeneviä osuuksia siirretty eri käyttötarkoituksiin.

123. Edellä esitettyjen seikkojen perusteella toisen valitusperusteen ensimmäinen osa on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

47 — Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen määrittämään tosiseikaston ja arvioimaan sitä, ja silloin, kun sille esitetty tosiseikasto on saatu asianmukaisesti ja todistustaakkaa sekä asian selvittämistä koskevia menettelysääntöjä ja yleisiä oikeusperiaatteita on noudatettu, ainoastaan sen tehtävänä on arvioida sille esitetyn tosiseikaston näyttöarvoa (ks. tuomio 21.9.2006, JCB Service v. komissio, C-167/04 P, EU:C:2006:594, 106 ja 107 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 10.5.2007, SGL Carbon v. komissio, C-328/05 P, EU:C:2007:277, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

3. Toisen valitusperusteen toinen osa, jonka mukaan sovellettava kansallinen lainsäädäntö on otettu huomioon vääristyneellä tavalla

a) Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat

124. Toisen valitusperusteensa toisessa osassa valittaja arvostelee Telefónican tukemana unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 66, 67 ja 69 kohdassa ottanut huomioon vääristyneellä tavalla lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentin ja 8 §:n sekä lain nro 17/2006 33 §:n, joihin se on tukeutunut tehdessään päätelmän, jonka mukaan kyseisellä verolla ei ole vaikutusta RTVE:lle suunnatun tuen määrään. Se on valittajan mukaan antanut näille säännöksille ulottuvuuden, joka niille ei kuulu, jos niitä tarkastellaan yhdessä lain nro 17/2006 34 §:n ja puitevaltuutuksen 44 §:n kanssa.

125. Telefónica väittää myös, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt kansallisesta lainsäädännöstä virheellisen tulkinnan ja ottanut siksi Telefónican esittämän selvitysaineiston huomioon ilmeisen vääristyneellä tavalla.

126. RTVE, Espanjan kuningaskunta ja komissio väittävät, että tämän perusteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat.

b) Asian tarkastelu

127. Toisin kuin RTVE, Espanjan kuningaskunta ja komissio väittävät, katson, että toisen valitusperusteen toinen osa voidaan ottaa tutkittavaksi.

128. Kun valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut huomioon sille esitetyn todistusaineiston vääristyneellä tavalla, unionin tuomioistuin on toimivaltainen tutkimaan väitteitä, jotka koskevat tosiseikaston määrittämistä ja arviointia.[48] Tilanne käsiteltävässä asiassa on juuri tämä, koska DTS arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on ottanut kansallisen lainsäädännön huomioon vääristyneellä tavalla, ja koska valittaja esittää tarkasti yhtäältä seikat, jotka unionin yleinen tuomioistuin on sen mielestä ottanut huomioon vääristyneellä tavalla, ja toisaalta tarkastelussa tehdyt virheet, jotka sen mielestä ovat johtaneet siihen, että se otti ne tällä tavoin huomioon.

129. Unionin tuomioistuin voi siten harjoittaa tuomioistuinvalvontaa.

130. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuimen on tutkittava, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole sille esitettyjen asiakirjojen ja muiden todisteiden perusteella ottanut vääristyneellä tavalla huomioon kansallisen oikeuden säännösten sanamuotoa ja ettei unionin yleinen tuomioistuin ole tehnyt näiden todisteiden perusteella päätelmiä, jotka ovat ilmeisessä ristiriidassa todisteiden sisällön kanssa, sekä tarkistettava, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole kaikkia seikkoja tutkiessaan antanut näiden kansallisen oikeuden säännösten sisällön toteamiseksi jollekin tietylle seikalle sellaista merkitystä, jota sille ei muihin seikkoihin nähden kuuluisi antaa.[49]

131. Tällaisen vääristyneellä tavalla huomioon ottamisen on ilmettävä toimitetusta aineistosta selvästi ilman, että unionin tuomioistuimen on tarpeen ryhtyä uudelleen arvioimaan tätä tosiseikastoa ja selvitystä tai turvautua uusiin selvityksiin.[50]

48 — Tuomio 3.4.2014, Ranska v. komissio (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 79 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 — Tuomio 5.7.2011, Edwin v. SMHV (C-263/09 P, EU:C:2011:452, 53 kohta).

50 — Ks. erityisesti tuomio 21.9.2006, JCB Service v. komissio (C-167/04 P, EU:C:2006:594, 108 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen); tuomio 18.1.2007, PKK ja KNK v. neuvosto (C-229/05 P, EU:C:2007:32, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) ja tuomio 3.4.2014, Ranska v. komissio (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 80 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

132. Luettuani tarkkaavaisesti DTS:n perustelut olen tullut siihen johtopäätökseen, ettei DTS ole onnistunut osoittamaan, että unionin yleinen tuomioistuin olisi valituksenalaisen tuomion 66–69 kohdassa tehnyt päätelmiä, jotka ovat ilmeisessä ristiriidassa Espanjan lainsäädännön kyseisten säännösten sisällön kanssa, tai että se olisi antanut jollekin niistä sellaisen merkityksen, jota niille ei muihin asiakirja-aineistoon sisältyviin seikkoihin nähden selvästi kuuluisi antaa.

i) Valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentista tehty tulkinta

133. Unionin yleinen tuomioistuin totesi lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentin osalta, että ”siinä tapauksessa, että RTVE:n käytettävissä olevat varat eivät riitä kattamaan yleisradiotoiminnan julkisen palvelun tehtävän täyttämisen kustannuksia, tämä erotus katetaan Espanjan valtion talousarvion määrärahoista”.

134. DTS:n mukaan Espanjan valtiota ei tällä säännöksellä velvoiteta toimittamaan valtion talousarviosta varoja julkisen palvelun tehtävän täyttämisen kustannusten kattamiseksi, vaan sillä asetetaan Espanjan valtiolle velvollisuus täydentää RTVE:n alustavaa talousarviota silloin, kun verotulojen määrä on talousarviota täytäntöönpantaessa pienempi kuin budjettiarviot. Valtion talousarviosta saatavat määrärahat eivät ole sallittuja silloin, kun menot ylittävät budjettiarviot.

135. Lain nro 8/2009 2 §:n 2 momenttia on DTS:n mukaan lisäksi tarkasteltava yhdessä lain nro 17/2006 34 §:n ja puitevaltuutuksen 44 §:n kanssa. Lain nro 17/2006 34 §:n mukaan RTVE laatii talousarvionsa itse ottaen huomioon sekä julkisen palvelun tehtävästä aiheutuvat arvioidut menot että arvioidut tulot lailla nro 8/2009 säädettyjen verojen tuotto mukaan lukien. Tämän vuoksi lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentin mukaan siinä tapauksessa, että verojen todellinen tuotto on pienempi kuin niiden arvioitu määrä ja että sillä ei kyetä kattamaan RTVE:n budjetoimia julkisen palvelun kustannuksia, Espanjan valtio on velvollinen täydentämään ”alustavaa talousarviota” valtion talousarvion määrärahoista. ”Alustava talousarvio” on kuitenkin laadittava verotulojen arvioidun määrän perusteella, ja tällä määrällä on siten välitön vaikutus tuen määrän suuruuteen. Veron tuoton vaikutusta RTVE:n talousarvion täytäntöönpanoon ei siksi pidä sekoittaa verotuottojen arvioidun määrän vaikutukseen kyseisen talousarvion alustavassa laadinnassa ja tuen määrän suuruuteen. Vain viimeksi mainittu seikka on asian kannalta merkityksellinen.

136. Telefónica lisää, että havaittavissa on selkeitä seikkoja, joilla mahdollisuus Espanjan valtion talousarviosta väitetysti maksettavaan lisämäärärahaan voidaan riitauttaa, sillä lain nro 8/2009 esitöissä todetaan esimerkiksi, että ”ei ole kohtuullista, että taattava rahoitus johtaa valtion osuuksien kasvuun”. Kyse on lisäksi toissijaisesta tilanteesta, sillä jotta Espanjan valtio voisi rahoittaa osan julkisen palvelun velvoitteen kustannuksista, kahden edellytyksen on täytyttävä. Veron tuoton on ensiksikin oltava tiettynä varainhoitovuonna pienempi kuin julkisen palvelun velvoitteen täyttämisestä aiheutuvat kustannukset, ja vararahaston varojen määrän on toiseksi oltava riittämätön kattamaan RTVE:n kulut kyseisenä varainhoitovuonna. Lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentissa otetaan käyttöön valtiontakuu, joka on rajattu koskemaan yhtäältä maksujen ja vararahaston sekä toisaalta julkisen palvelun velvoitteen kustannusten välistä erotusta. Kyse on siten uudesta tukitoimenpiteestä. Tämä ei ole esteenä sille, että RTVE:lle myönnetty tuki vahvistetaan veron tuoton perusteella ja että Espanjan valtio sitoutuu kattamaan erotuksen, mikäli tuotto ei ole riittävä.

137. Millään valittajan esittämällä perustelulla ei mielestäni voida osoittaa, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentin huomioon ilmeisen vääristyneellä tavalla.

138. Ensiksikin väittäessään, että tämän säännöksen mukaan ”Espanjan valtio on velvollinen täydentämään ’alustavaa talousarviota’ valtion talousarvion määrärahoista” tai että ”[kyseisellä] säännöksellä asetetaan Espanjan valtiolle velvollisuus täydentää RTVE:n ’alustavaa budjettia’ silloin, kun talousarviota täytäntöönpantaessa verotulojen määrä on pienempi kuin budjettiarviot”, valittaja ei poikkea unionin yleisen tuomioistuimen lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentista tekemästä tulkinnasta.

139. Vaikka valittaja arvostelee toiseksi unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ole tätä säännöstä tulkitessaan ottanut huomioon lain nro 17/2006 34 §:n ja puitevaltuutuksen 44 §:n sanamuotoa, en todellakaan käsitä, miten nämä säännökset olisivat asian kannalta merkityksellisiä.

140. Lain nro 17/2006 34 §:ssä, jonka otsikkona on ”Talousarviot”, säädetään seuraavaa:

”1. RTVE – – laatii toimintabudjetin, jossa täsmennetään vuosittaisia menoja vastaavat tulot ja määrärahat, ja yhtä yksityiskohtaisen rahoitusbudjetin. RTVE:n toiminta- ja rahoitusbudjetti – – ovat osa valtion talousarviota.

2. RTVE:n toiminta- ja rahoitusbudjetit – – sisältävät asianomaista varainhoitovuotta koskevan alustavan tulostilin ja rahoitustaulukon. Näiden talousarvioiden liitteisiin sisällytetään – – yksikön alustava tase sekä ministeriön edellyttämät täydentävät asiakirjat.

– –”

141. Puitevaltuutuksen 44 §:ssä, jonka otsikkona on ”Budjettivelvoitteet”, tarkennetaan lisäksi seuraavaa:

”RTVE ja siihen kuuluvat yhtiöt laativat talousarvionsa lain nro 17/2006 34 §:n mukaisesti. Nämä talousarviot laaditaan noudattaen budjettitasapainoperiaatetta, ja niissä määrätään rahoitusvelvoitteista, jotka ovat tarpeen tässä puitevaltuutuksessa, sellaisena kuin sitä on voimassa olevassa ohjelmasopimuksessa täsmennetty, säädettyjen yleisten päämäärien tavoittelemiseksi.”

142. Kuten RTVE ja komissio huomauttavat, lisäksi on syytä todeta, että näissä säännöksissä säädetään vain yleisistä periaatteista ja että niistä minkään perusteella ei voida osoittaa sitovaa yhteyttä kyseessä olevien verotulojen käyttötarkoituksen ja RTVE:n tukijärjestelmän välillä.

143. Kolmanneksi Telefónican esittämien perustelujen pohjalta ei myöskään voida todeta, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt päätelmiä, jotka ovat ilmeisessä ristiriidassa lain nro 8/2009 2 §:n 2 momentin sanamuodon kanssa. Lain esitöiden osalta on todettava, etteivät ne ole sitovia ja että Espanjan valtion täydentävää rahoitusosuutta ei ilmeisestikään voida sulkea Telefónican toimittaman otteen perusteella pois. Se, että kyse on toissijaisesta tilanteesta, on nähdäkseni myöskin vailla merkitystä. Unionin yleinen tuomioistuin mainitsee tällaisen tilanteen olemassaolosta käyttäen sellaista sanamuotoa, joka on riittävä valituksenalaisen tuomion 101 kohtaan sisältyvään siihen päätelmään päätymiseksi, jonka mukaan Espanjan valtiolla on velvollisuus kattaa erotus RTVE:n käytettävissä olevien rahoituslähteiden ja sille julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä aiheutuvien kokonaiskustannusten välillä.

ii) Valituksenalaisen tuomion 66–68 kohdassa lain nro 17/2006 33 §:stä ja lain nro 8/2009 8 §:stä tehty tulkinta

– Valituksenalainen tuomio

144. Valituksenalaisen tuomion 66–68 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi seuraavaa:

”66 – – lain nro 17/2006 33 §:n mukaan, sellaisena kuin se on muutettuna lailla nro 8/2009, silloin, kun RTVE:n käytettävissä olevat tulot ylittävät yleisradiotoiminnan julkisen palvelun tehtävän täyttämisestä aiheutuvat kustannukset, ylimenevä osuus siirretään eri käyttötarkoitukseen. Siltä osin kuin tämä ylimenevä osuus ei ylitä 10:tä prosenttia RTVE:n talousarviossa arvioiduista vuotuisista menoista, se tilitetään vararahastoon, ja siltä osin kuin osuus ylittää kyseisen rajan, se siirretään valtiolle.

67 Vararahastoon tilitetystä pääomasta lain nro 8/2009 8 §:stä käy ilmi, että sitä ei voida käyttää muuten kuin Espanjan talous- ja finanssiministerin nimenomaisella luvalla ja että jos sitä ei ole käytetty neljän vuoden kuluessa, se on käytettävä Espanjan valtion talousarviosta maksettavien korvausten vähentämiseen. Näin ollen vararahastoon tilitetyn pääoman ei voida katsoa vaikuttavan suoraan RTVE:lle myönnettävän tuen suuruuteen.

68 Lisäksi lain nro 8/2009 3 §:n 2 momentissa säädetään RTVE:n tuloja koskevasta ehdottomasta rajasta, joka oli 1 200 miljoonaa euroa vuosina 2010 ja 2011. Lain mukaan koko tämän rajan ylimenevä osuus siirretään suoraan Espanjan valtion talousarvioon.”

– Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat [51]

145. Ensiksikin DTS arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 66 ja 67 kohdassa ottanut lain nro 17/2006 33 §:n ja lain nro 8/2009 8 §:n huomioon vääristyneellä tavalla antamalla niille sellaisen merkityksen, jota niille ei kuuluisi antaa. Unionin yleinen tuomioistuin on nimittäin DTS:n mukaan todennut ainoastaan, että lain nro 8/2009 8 §:n 3 momentin mukaan vararahastoa voidaan käyttää vain Espanjan talous- ja finanssiministerin nimenomaisella luvalla, ja jättänyt huomiotta kyseisen säännöksen ensimmäisen osan, jonka mukaan ”rahastoa voidaan käyttää ainoastaan aiempien varainhoitovuosien tappioiden korvaamiseen ja julkisen palvelun toimittamiseen liittyvistä odottamattomista tilanteista selviytymiseen”. Valittajan mukaan näiden lisävarojen suuruus riippuu väistämättä verojen tuotosta, koska tuotoilla kasvatetaan tätä rahastoa.

146. Telefónica väittää lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi lain nro 17/2006 33 §:n 1 momenttia ja lain nro 8/2009 3 §:n 2 momenttia virheellisesti todetessaan, että näillä säännöksillä poistetaan kaikki yhteydet tuen määrän ja verotuksellisten toimenpiteiden perusteella perittävien maksujen määrän väliltä. Yhtäältä se, että tulot voidaan tilittää Espanjan valtion talousarvioon, on vain toissijainen mahdollisuus. Valtiolle tilitetään vain tulot, jotka ylittävät 10 prosenttia RTVE:n vuotuisista kustannuksista koskevan rajoituksen. Toisaalta tästä ei seuraa, että tuen suuruus olisi riippumaton verotulojen suuruudesta. Lain nro 17/2006 33 §:n 1 momentissa otetaan enintään käyttöön tuen suuruutta koskeva rajoitus. Tämä ei ole esteenä sille, että veron kokonaistuotto muutetaan kansallisen lainsäätäjän vahvistamissa rajoissa tueksi. Mainittu rajoitus on sine qua non -edellytys sille, että tuki soveltuu sisämarkkinoille, koska muutoin kyse olisi unionin oikeuden vastaisesta ylikompensaatiosta.

– Asian tarkastelu

147. Nämä väitteet on hylättävä.

148. Valittajan esittämien perustelujen osalta totean aivan aluksi, että unionin yleinen tuomioistuin toistaa valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa asiallisesti identtistä sanamuotoa käyttäen valittajan itsensä kannekirjelmän 10 kohdassa [52] esittämän tulkinnan lain nro 17/2006 33 §:n säännöksistä.

51 — DTS arvosteli unionin yleistä tuomioistuinta ensinnäkin siitä, että se katsoi, ettei veron tuotolla ole vaikutusta tuen suuruuteen sen vuoksi, että julkisen palvelun nettokustannukset ylittävät tulot tilitetään vararahastoon tai siirretään valtiolle ja että RTVE:n tuloille on säädetty ehdottomasta rajoituksesta. Se vetoaa 22.12.2008 annettuun tuomioon Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764). Koska tämän ensimmäisen väitteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä tulkitessaan, päätin käsitellä sitä ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä.

52 — Tämä 10 kohta kuuluu seuraavasti:
”Lailla otetaan käyttöön myös vararahasto, johon julkisen palvelun nettokustannukset ylittävät tulot osoitetaan enintään 10 prosenttiin budjetoiduista vuosimenoista asti, ja tämän ylärajan ylittävät tulot on tilitettävä valtiolle – –”

149. Unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa suorittaman tarkastelun osalta DTS täsmentää tämän jälkeen ainoastaan yhden säännöksen – eli lain nro 8/2009 8 §:n 3 momentin – sanamuotoa, jonka perusteella unionin yleisen tuomioistuimen Espanjan lainsäädännöstä tekemää tulkintaa ei ole mitenkään mahdollista riitauttaa ja jonka perusteella ei myöskään voida tehdä päätelmää, jonka mukaan kantajalta perityn veron määrällä on vaikutusta RTVE:lle myönnetyn tuen määrään.

150. Telefónican esittämien perustelujen osalta totean, ettei millään niistä kyetä osoittamaan, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut mainittujen säännösten sanamuodot huomioon ilmeisen vääristyneellä tavalla. Sillä, onko unionin yleisen tuomioistuimen tarkoittama tilanne toissijainen vai ei, ei ole vaikutusta siihen, että lain nro 17/2006 33 §:ssä säädetään, että jos ylimenevä osuus ei ylitä 10 prosenttia RTVE:n budjetoiduista vuosikustannuksista, se tilitetään vararahastoon, ja jos se ylittää tämän rajan, se siirretään valtiolle. Tätä seikkaa Telefónica ei mitenkään riitauta. Toisin kuin Telefónica väittää, unionin yleinen tuomioistuin ei päätellyt tämän perusteella, että tuen suuruus on riippumaton verotulojen suuruudesta, vaan se totesi, että verotulojen määrä ei ole omiaan ”vaikuttamaan välittömästi” RTVE:lle maksettavan tuen määrään.

151. Edellä esitetyistä syistä ehdotan, että unionin tuomioistuin jättää osittain tutkimatta ja osittain hylkää perusteettomana toisen valitusperusteen, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on harjoittanut riittämätöntä tuomioistuinvalvontaa ja on ottanut sovellettavan kansallisen lainsäädännön huomioon vääristyneellä tavalla arvioidessaan sitä, onko SEUT 107 artiklan 1 kohtaa rikottu.

D *Kolmas valitusperuste, jonka mukaan selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla ja unionin yleisen tuomioistuimen tuomioistuinvalvonnan rajoja on rikottu arvioitaessa sitä, onko SEUT 106 artiklan 2 kohtaa rikottu*

152. Valittaja väittää käsiteltävässä asiassa riittävän yksityiskohtaisella tavalla, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut vääristyneellä tavalla huomioon perustelut, joihin valittaja vetosi toisen kumoamisperusteensa tueksi, jonka mukaan SEUT 106 artiklan 2 kohtaa oli rikottu. Tämä johti siihen, että unionin yleinen tuomioistuin ratkaisi asian ultra petita, muutti oikeudenkäynnin kohdetta ja ylitti oman tuomioistuinvalvontansa rajat.

153. Tämän vuoksi kolmas valitusperuste on otettava tutkittavaksi, toisin kuin RTVE katsoo.

154. Kolmannessa valitusperusteessa on kaksi osaa, joista ensimmäisen mukaan selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla ja toisen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut tuomioistuinvalvonnan rajoja. Se, että ensimmäinen osa on perusteltu, on edellytyksenä toisen osan tutkimiselle.

1. Kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa, jonka mukaan SEUT 106 artiklan 2 kohdan rikkomisen tueksi ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt perustelut on otettu huomioon vääristyneellä tavalla

155. Palautan mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan vääristyneellä tavalla huomioon ottamisen on ilmettävä toimitetusta aineistosta selvästi ilman, että unionin tuomioistuimen on tarpeen ryhtyä uudelleen arvioimaan tosiseikastoa ja selvitysaineistoa.

156. Unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 118–167 kohdassa esittämässä arvioinnissa ei nähdäkseni ole kyse vääristyneellä tavalla huomioon ottamisesta.

157. Ensiksikin DTS väittää, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi toista kumoamisperustetta virheellisesti valituksenalaisen tuomion 151 ja 152 kohdassa, kun se erotti toisistaan valittajan väitteet, ”jotka koskevat lailla nro 8/2009 käyttöön otettujen tai muutettujen kolmen verotuksellisen toimenpiteen vaikutuksia”, ja valittajan väitteet, ”jotka koskevat RTVE:n rahoitusjärjestelmässä, sellaisena kuin se on muutettuna lailla nro 8/2009, säädettyjen tukielementtien vaikutuksia”. Oikeudenkäyntiasiakirjoista ilmenee nimittäin selvästi, ettei valittaja esittänyt koskaan väitteitä, jotka koskivat tuen varsinaisia vaikutuksia.

158. DTS esitteli kannekirjelmänsä 59 kohdassa toisen kumoamisperusteen todeten toki, että ”komissio rikkoi SEUT 106 artiklan 2 kohtaa hyväksyessään tuen, joka ei täytä asianomaisen artiklan mukaista suhteellisuusvaatimusta, *koska verot, joilla se rahoitetaan*, aiheuttavat yleisen edun vastaista kilpailun vääristymistä”.[53]

159. Kun huomioon otetaan valittajan kannekirjelmänsä ja vastauskirjelmänsä yhteydessä esittämät syyt ja perustelut, unionin yleinen tuomioistuin saattoi kuitenkin katsoa perustellusti, että valittaja riitautti komission arvioinnin paitsi siltä osin, kuin kyse oli lailla nro 8/2009 käyttöön otettujen tai muutettujen kolmen verotuksellisen toimenpiteen vaikutuksista kilpailuun, myös RTVE:n rahoitusjärjestelmässä, sellaisena kuin se on mainitulla lailla muutettuna, säädetyt tukielementit.

160. DTS esittää kannekirjelmänsä 77 kohdassa kilpailun vääristymistä koskevat perustelunsa ja toteaa, että kilpailua televisionkatselijoiden markkinoilla ja audiovisuaalisten sisältöjen hankintamarkkinoilla vääristetään yleisen edun vastaisella tavalla ”riidanalaisella päätöksellä hyväksytyllä *RTVE:n rahoitusohjelmalla* (ja erityisesti maksutelevisioyhtiöiltä kannettavalla 1,5 prosentin verolla)”. Myös vastauskirjelmässään DTS viittaa yleisesti ”uuteen rahoitusohjelmaan [tai -järjestelmään]”.[54]

161. DTS saattaa kannekirjelmänsä 93–99 kohdassa lisäksi nimenomaisesti riidanalaiseksi RTVE:n toiminnasta johtuvien kilpailun vääristymien välttämiseksi ”lailla nro 8/2009 säädetyt mekanismit” ja erityisesti lain nro 8/2009 3 §:n 1 momentin, 6 §:n 5 momentin ja 9 §:n 1 momentin i ja m kohdan säännökset.

162. Kuten DTS:n kannekirjelmän 94–99 kohdasta ja valituksenalaisen tuomion 162–164 kohdasta ilmenee, nämä mekanismit ovat valittajan riitauttamista verotuksellisista toimenpiteistä erillisiä, ja ne ovat osa RTVE:lle maksettavan tuen rahoitusjärjestelmää.

163. Kun otetaan huomioon valittajan kirjelmissään esittämät perustelut, ei siis voida väittää, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi toista kumoamisperustetta virheellisesti, kun se erotti toisistaan valittajan väitteet, ”jotka koskevat lailla nro 8/2009 käyttöön otettujen tai muutettujen kolmen verotuksellisen toimenpiteen vaikutuksia”, ja valittajan väitteet, ”jotka koskevat RTVE:n rahoitusjärjestelmässä, sellaisena kuin se on muutettuna lailla nro 8/2009, säädettyjen tukielementtien vaikutuksia”.

164. Ensimmäinen väite on siksi hylättävä.

165. Toiseksi DTS väittää, että unionin tuomioistuin on ottanut DTS:n perustelut huomioon vääristyneellä tavalla valituksenalaisen tuomion 120 kohdassa, kun se erotti virheellisesti toisistaan perustelun, jonka mukaan RTVE voi tehdä liian korkeita tarjouksia audiovisuaalisten sisältöjen hankintamarkkinoilla, ja perustelun, jonka mukaan kilpailua vääristetään sellaisessa laajuudessa, että se on yleisen edun vastaista. Oikeudenkäyntiasiakirjoista ilmenee selvästi DTS:n vedonneen siihen, että

53 — Kursivointi tässä.

54 — DTS:n vastineen 27 ja 28 kohta.

RTVE:n uusi rahoitustapa ja erityisesti DTS:ltä peritty vero mahdollistivat sen, että RTVE saattoi vääristää kilpailua sellaisessa laajuudessa, että se oli yleisen edun vastaista, vahvistamalla kilpailuasemaansa suhteettomalla tavalla ja että se kykeni siksi toimimaan kilpailunvastaisella tavalla, kuten tekemällä liian korkeita tarjouksia.

166. Tämä arvostelu on täysin perusteetonta.

167. On nimittäin syytä todeta, että unionin yleisen tuomioistuimen tekemä erottelu johtuu valittajan itsensä kannekirjelmänsä 80 ja 81 kohdassa tekemästä erottelusta.

168. DTS väitti kannekirjelmänsä 80 kohdassa ”ensisijaisesti, [että uuden rahoitusjärjestelmän ansiosta] RTVE kykenee hankkimaan edelleenlähetysoikeuksia, joilla on merkittävää kaupallista arvoa ja jotka eivät ole tarpeen sen yleisen palvelun velvoitteen täyttämiseksi”. Valittaja kehotti siten nimenomaisesti unionin yleistä tuomioistuinta tutkimaan, tekikö komissio ilmeisen arviointivirheen RTVE:lle julkisen palvelun tehtävän täyttämisestä maksettavan korvauksen oikeasuhteisuutta valvoessaan. Tämän valvonnan yhteydessä voidaan arvioida, vaikutetaanko kilpailuun tai kauppaan siinä laajuudessa, että se on SEUT 106 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla unionin edun vastaista. Unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 117 kohdassa mainitseman oikeuskäytännön mukaan valvonnalla on voitava tarkistaa, onko säädetty korvaus tarpeen, jotta kyseinen julkisen palvelun tehtävä voidaan hoitaa taloudellisesti tyydyttävissä olosuhteissa, vai onko kyseinen toimenpide selvästi epäasianmukainen tavoiteltuun päämäärään nähden.

169. Unionin yleinen tuomioistuin tutki valituksenalaisen tuomion 149–166 kohdassa siksi väitettä, jonka mukaan kauppaan vaikutetaan sellaisessa laajuudessa, että se on unionin edun vastaista. On syytä todeta, että unionin yleinen tuomioistuin otti tämän tutkimisen yhteydessä valituksenalaisen tuomion 159 kohdassa huomioon vahingot, joihin valittaja vetosi.

170. DTS väitti kannekirjelmänsä 81 kohdassa ”toiseksi”, että RTVE:lle myönnettyjen uusien resurssien ansiosta RTVE saattoi tehdä liian korkeita tarjouksia hankkiakseen edelleenlähetysoikeuksia, joilla on merkittävää kaupallista arvoa. Valittaja esitti tämän jälkeen kannekirjelmänsä 81–87 kohdassa joukon tapauksia, joissa RTVE oli hankkinut edelleenlähetysoikeuksia ja joilla haluttiin osoittaa RTVE:n kilpailunvastainen toiminta.

171. Unionin yleinen tuomioistuin tutki sitten valituksenalaisen tuomion 129–147 kohdassa, oliko komissio todellisuudessa tehnyt ilmeisen arviointivirheen, kun kyse oli vaarasta siitä, että RTVE toimii kilpailunvastaisesti urheilutapahtumien edelleenlähetysoikeuksien ja elokuvien lähetysoikeuksien hankintamarkkinoilla, keskittymällä erityisesti RTVE:n tapaan tehdä liian korkeita tarjouksia.

172. Kun otetaan huomioon edellä mainitut seikat, unionin yleistä tuomioistuinta ei voida siksi moittia siitä, että valituksenalaisen tuomion 120 kohdassa ja jatkoperusteluissaan se erotti nämä kaksi väitettä toisistaan. Näin ei voida tehdä paitsi sen vuoksi, että valittajakin oli tehnyt tällaisen erottelun, myös sen vuoksi, että väitteiden perusteltavuuden arvioiminen edellytti erillistä tarkastelua.

173. Myös tämä toinen väite on siksi hylättävä.

174. Kolmanneksi DTS väittää unionin yleisen tuomioistuimen tulkinneen valituksenalaisen tuomion 130 ja 157 kohdassa sen perusteluja virheellisesti, koska valittaja ei ole milloinkaan väittänyt, että RTVE:n rahoitusjärjestelmä vääristää kilpailua pelkästään siksi, että RTVE voi tämän järjestelmän ansiosta kilpailla audiovisuaalisten sisältöjen hankintamarkkinoilla yksityisten toimijoiden kanssa. DTS on sitä vastoin väittänyt, että sille määrätty vero tekee varsinaisesta tuesta aiheutuvan kilpailun vääristymän entistäkin vakavammiksi, sillä sen vuoksi sen käytettävissä kyseisillä markkinoilla olevat taloudelliset resurssit supistuvat ja RTVE:n kyky toteuttaa näillä samoilla markkinoilla kilpailunvastaisia toimia vahvistuu.

175. Unionin yleinen tuomioistuin esitti valituksenalaisen tuomion 130 kohdassa valittajan väitteen siten, että sen mukaan ”julkiset varat, jotka RTVE:llä on rahoitusjärjestelmänsä ansiosta käytettävissään, tekevät mahdolliseksi sen, että RTVE kilpailee sisällönhankintamarkkinoilla yksityisten toimijoiden kanssa”. Valittaja ei kannekirjelmässään tai vastauskirjelmässään ole kuitenkaan nimenomaisesti väittänyt, että RTVE:n rahoitusjärjestelmä vääristää kilpailua pelkästään siksi, että tämän järjestelmän ansiosta RTVE voi kilpailla audiovisuaalisten sisältöjen hankintamarkkinoilla yksityisten toimijoiden kanssa.

176. Valittaja on kannekirjelmänsä 67–76 kohdassa lisäksi selvittänyt laajasti kilpailutilannetta televisionkatsojien markkinoilla sekä audiovisuaalisten sisältöjen hankintamarkkinoilla ja korostanut sitä edullista kilpailuasemaa, joka RTVE:llä uuden rahoitusjärjestelmän ansiosta on, havainnollistaen huomautuksiaan vetoamalla lukuisiin hankintoihin, jotka RTVE on kilpailijoidensa vahingoksi tehnyt.

177. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli valituksenalaisen tuomion 130 kohdan viimeisessä virkkeessä seuraavaa: ”Siten pelkästään se, että RTVE kilpailee sisällönhankintamarkkinoilla yksityisten toimijoiden kanssa ja *joskus voittaa ne kilpailussa*, ei itsessään ole omiaan osoittamaan, että komissio olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen”.[55] Tämä päätelmä on nähdäkseni linjassa valittajan esittämän kanssa. Vaikka se sanamuoto, jota käyttäen unionin yleinen tuomioistuin esitti DTS:n väitteet, ei toki ollut täydellinen, se ei ole sitä vastoin kuitenkaan osoitus ilmeisestä arviointivirheestä.

178. Kolmas väite on siksi hylättävä.

179. DTS väittää vielä neljänneksi unionin yleisen tuomioistuimen ottaneen valituksenalaisen tuomion 141 ja 158 kohdassa sen väitteet huomioon vääristyneellä tavalla, koska DTS ei ole milloinkaan väittänyt, että RTVE:n aiemmalla toiminnalla ”on tulevaisuudessa edelleen vaikutuksia” tai että RTVE:n rahoitusjärjestelmä ”on johtanut sen ohjelmatarjonnan köyhtymiseen ja vaikuttanut kielteisesti kanavien tilauksiin.” DTS esitti sitä vastoin esimerkkejä pyrkien havainnollistamaan sen kaltaisia kilpailunvastaisia toimia, joita RTVE on sen käytössä perinteisesti olleiden huomattavien varojen ansiosta voinut toteuttaa ja joita voidaan jatkaa ja lisätä uuden rahoitusjärjestelmän ansiosta.

180. Kun yhtäältä on kyse unionin yleisen tuomioistuimen huomautuksesta siitä, että DTS:n mukaan esimerkeillä RTVE:n suorittamista oikeuksien hankinnoista on ”tulevaisuudessa edelleen vaikutuksia” (valituksenalaisen tuomion 141 kohta), on syytä mainita DTS:n todenneen kannekirjelmänsä 87 kohdassa, että riidanalaisella päätöksellä hyväksytyn rahoitusjärjestelmän ansiosta ”[liian korkeiden tarjousten tekeminen] jatkuu ja lisääntyy”, ja sen lisänneen vastineensa 28 kohdassa, että ”uudella rahoitusjärjestelmällä taataan RTVE:lle resurssit, joiden ansiosta se voi *vahvistaa liian korkeiden tarjousten tekemistä koskevaa politiikkaansa*”.[56] Unionin yleisen tuomioistuimen näille maininnoille antama merkitys ei mielestäni ole ristiriidassa niiden sisällön kanssa.

181. Kun toisaalta on kyse unionin yleisen tuomioistuimen huomautuksesta siitä, että RTVE:n rahoitusjärjestelmä ”on johtanut sen ohjelmatarjonnan köyhtymiseen ja vaikuttanut kielteisesti kanavien tilauksiin” (valituksenalaisen tuomion 158 kohta), on syytä todeta, että unionin yleinen tuomioistuin on toistanut sana sanalta valittajan vastauskirjelmänsä 28 kohtaan sisällyttämän sanamuodon. Valittaja väitti siinä, että ”[kyseessä oleva] rahoitusjärjestelmä heikentää [sen] kilpailuasemaa – – viemällä siltä merkittäviä resursseja ja pakottamalla sen supistamaan investointejaan sisältöihin, *mikä väistämättä köyhdyttää sen ohjelmatarjontaa maksutelevisiossa ja johtaa kanavien tilausten vähentymiseen*”.[57]

182. Neljäs väite on siksi hylättävä.

55 — Kursivointi tässä.

56 — Kursivointi tässä.

57 — Kursivointi tässä.

183. Edellä esitetyistä syistä kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa, jonka mukaan selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, ei ole perusteltu.

184. Koska kolmannen kanneperusteen toinen osa, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut tuomioistuinvalvonnan rajoja, perustui siihen, että ensimmäinen osa on perusteltu, tätä toista osaa ei ole syytä tutkia.

185. Ehdotan siksi, että unionin tuomioistuin hylkää perusteettomana kolmannen valitusperusteen, jonka mukaan selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla ja unionin yleisen tuomioistuimen tuomioistuinvalvonnan rajoja on rikottu arvioitaessa sitä, onko SEUT 106 artiklan 2 kohtaa rikottu.

E *Telefónican esittämä neljäs valitusperuste, jonka mukaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklaa on rikottu*

186. Telefónica esitti väliintulijan vastineessa DTS:n valitusperusteista erillisen valitusperusteen, jonka mukaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklaa on rikottu. Telefónica väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen jättäessään tutkimatta SEUT 108 artiklan rikkomista koskevat Telefónican perustelut.

187. On syytä korostaa, että Telefónica esitti tämän valitusperusteen samoja sanamuotoja käyttäen ja samojen perustelujen pohjalta kuin unionin tuomioistuimessa tekemässään liitännäisvalituksessa.

188. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 174 artiklan mukaan ”vastineessa voidaan vaatia valituksen hyväksymistä, hylkäämistä tai tutkimatta jättämistä kokonaan tai osittain”.

189. Koska neljännellä valitusperusteella pyritään valituksenalaisen tuomion kumoamiseen sellaisen syyn perusteella, johon valittaja ei ole valituksensa yhteydessä vedonnut, tämä DTS:n valitusperusteista erillinen ja itsenäinen valitusperuste on jätettävä nähdäkseni tutkimatta.

190. Tutkin tämän valitusperusteen sitä vastoin sellaisena, kuin siihen on Telefónican tekemässä liitännäisvalituksessa vedottu.

191. Ehdotan tämän vuoksi, että unionin tuomioistuin jättää tutkimatta Telefónican esittämän neljännen valitusperusteen, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklaa.

192. Kaikista edellä esitetyistä seikoista seuraa, että DTS:n tekemä valitus on jätettävä osittain tutkimatta ja hylättävä osittain perusteettomana.

193. Espanjan kuningaskunnan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla esittämää vaatimusta ei siksi ole tarpeen ratkaista.

VI **Liitännäisvalitus**

194. Telefónica on tehnyt valituksenalaisesta tuomiosta työjärjestyksen 176 artiklan nojalla liitännäisvalituksen, jonka yhteydessä se vetoaa valitusperusteeseen, joka on eri peruste kuin DTS:n pääasiallisen valituksen yhteydessä esittämät valitusperusteet.

195. Telefónica vetoaa tämän liitännäisvalituksensa tueksi yhteen ainoaan valitusperusteeseen, jonka mukaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklaa on rikottu sen vuoksi, että unionin yleinen tuomioistuin jätti tutkimatta SEUT 108 artiklan rikkomista koskevat Telefónican perustelut.

196. Tämä valitusperuste koskee unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 207–219 kohdassa esittämää analyysiä.

A *Valituksenalainen tuomio*

197. Unionin yleinen tuomioistuin jätti valituksenalaisen tuomion 214 kohdassa tutkimatta kaksi Telefónican esittämää kumoamisperustetta, joiden mukaan SEUT 108 artiklaa oli rikottu. Tutkimatta jättämisen syynä oli se, että kyseiset kumoamisperusteet eivät liittyneet varsinaisten asianosaisten määrittämään oikeusriidan kohteeseen ja niillä muutettiin siten kyseisen oikeusriidan alaa Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan vastaisesti.

198. Unionin yleinen tuomioistuin perusti valituksenalaisen tuomion 211 kohdassa analyysinsä kyseiseen artiklaan, jonka neljännen alakohdan mukaan ”väliintulokirjelmässä saadaan esittää vain jonkun asianosaisen vaatimuksia tukevia vaatimuksia”, työjärjestyksen 129 artiklan 3 kohdan sanamuotoon sekä siihen liittyvään oikeuskäytäntöön.

199. Täsmennettyään valituksenalaisen tuomion 212 kohdassa oikeusriidan alan, sellaisena kuin DTS oli sen rajannut, unionin yleinen tuomioistuin totesi seuraavassa tuomion kohdassa, että kannekirjelmään tai vastineeseen ei sisältynyt seikkoja, jotka koskisivat SEUT 108 artiklan määräysten mahdollista rikkomista, ja että näihin väitettyihin loukkaamisiin oli vedottu Telefónican väliintulokirjelmässä ensimmäistä kertaa.

200. Unionin yleinen tuomioistuin vastasi tämän jälkeen valituksenalaisen tuomion 216 ja 217 kohdassa erityisesti kahden lisäperusteen tutkittavaksi ottamista koskeviin Telefónican perusteluihin.

201. Unionin yleinen tuomioistuin totesi tämän analyysin päätteeksi, että kyseiset lisäperusteet oli jätettävä tutkimatta.

B *Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat*

202. Telefónica väittää, ettei unionin yleinen tuomioistuin voinut jättää tutkimatta sen SEUT 108 artiklan rikkomista koskevaa kanneperustetta sillä perusteella, ettei se liittynyt oikeusriidan kohteeseen sen vuoksi, että peruste oli esitetty sen väliintulokirjelmässä ensimmäistä kertaa.

203. Aivan aluksi unionin yleinen tuomioistuin ei Telefónican mukaan voinut perustaa valituksenalaisen tuomion 216 kohdassa kantaansa 19.11.1998 annettuun tuomioon Yhdistynyt kuningaskunta v. neuvosto (C-150/94, EU:C:1998:547) sen vuoksi, että Telefónica ei ollut viitannut tähän tuomioon.

204. Unionin yleinen tuomioistuin ei Telefónican mukaan valituksenalaisen tuomion 217 kohdassa selittänyt myöskään, miten 8.7.2010 annetulla tuomiolla komissio v. Italia (C-334/08, EU:C:2010:414) voidaan oikeuttaa se, että väliintulijalla on jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen yhteydessä enemmän liikkumavaraa vedota perusteisiin, joihin pääasian asianosainen ei ole vedonnut. Unionin tuomioistuin on 28.7.2011 antamassaan, valtiontukeen liittyvää riita-asiaa koskevassa tuomiossaan Diputación Foral de Vizcaya ym. v. komissio (C-474/09 P–C-476/09 P, EU:C:2011:522) tehnyt saman ratkaisun kuin 8.7.2010 antamassaan tuomiossa komissio v. Italia

(C-334/08, EU:C:2010:414).[58] Jos väliintulijan on tyydyttävä varsinaisen asianosaisen esittämiin kanneperusteisiin, työjärjestyksen 132 artiklan 2 kohta, jonka mukaan väliintulijan on mainittava oikeudelliset perusteensa, olisi vailla merkitystä.

205. RTVE väittää, että liitännäisvalitus on jätettävä tutkimatta ja että se joka tapauksessa on perusteeton. Myös Espanjan kuningaskunta ja komissio kiistävät Telefónican väitteet.

C *Asian tarkastelu*

206. Liitännäisvalitus voidaan mielestäni ottaa tutkittavaksi.

207. Vaikka Telefónican esittämä ainoa peruste ei todellisuudessa sisältynyt sen pääasiallisen valituksen yhteydessä esittämään vastineeseen, on nähdäkseni sitä vastoin niin, että Telefónica voi esittää työjärjestyksen 178 artiklan 1 ja 3 kohdan perusteella tämän perusteen liitännäisvalituksen yhteydessä.

208. On totta, että työjärjestyksen 178 artiklan 3 kohdassa täsmennetään, että oikeudellisten perusteiden ja perustelujen, joihin liitännäisvalituksen tueksi vedotaan, on oltava ”eri perusteita ja perusteluja kuin ne, joihin vedotaan valitukseen annetussa vastineessa”. Koska mainittua perustetta, johon vastineessa on vedottu, ei voida ottaa tutkittavaksi, on mielestäni niin, että tämä määräys ei ole esteenä sille, että unionin tuomioistuin tutkii perusteen liitännäisvalituksen yhteydessä.

209. Kun on kyse siitä, onko tämä peruste hyväksyttävissä, unionin yleinen tuomioistuin on katsonut mielestäni perustellusti, että ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjä perusteita, joiden mukaan SEUT 108 artiklaa oli rikottu, ei voitu ottaa tutkittavaksi.

210. Ensiksikin Telefónican unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämän väliintulokirjelmän sanamuodosta ilmenee selkeästi, että se vaati riidanalaisen päätöksen kumoamista sillä perusteella, että komissio oli rikkonut SEUT 108 artiklaa, mutta että DTS ei omissa kirjelmissään ollut vedonnut tämän määräyksen rikkomiseen.

211. Kuten unionin yleinen tuomioistuin valituksenalaisen tuomion 212 kohdassa perustellusti totesi, DTS:n esittämät kolme kumoamisperustetta koskivat SEUT 107 artiklan, SEUT 49 ja SEUT 64 artiklan sekä SEUT 106 artiklan 2 kohdan rikkomista.

212. Telefónican väliintulokirjelmässään esittämä kumoamisperuste ei näin ollen liittynyt mitenkään DTS:n määrittämään oikeusriidan kohteeseen, ja sillä muutettiin siten kyseisen oikeusriidan alaa Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan vastaisesti.

213. Toiseksi väite, jolla Telefónica arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se viittasi 19.11.1998 annetun tuomion Yhdistynyt kuningaskunta v. neuvosto (C-150/94, EU:C:1998:547) 36 kohtaan, on nähdäkseni täysin tehoton.

214. Vaikka Telefónica väittää, ettei se ollut maininnut väliintulokirjelmässään tätä oikeuskäytäntöä, totean, ettei Telefónica vetoa selvitysaineiston vääristämiseen yksityiskohtaisesti. Tämän vuoksi – ja koska unionin yleisellä tuomioistuimella ei ollut intressiä tutkia viran puolesta tuomiota, joka voisi saattaa sen omat päätelmät kyseenalaiseksi – oletan, että Telefónica tukeutui oikeudenkäynnissä ensimmäisessä oikeusasteessa tähän oikeuskäytäntöön, kuten unionin yleinen tuomioistuin toteaa.

58 — 108 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

215. Vaikka unionin yleinen tuomioistuin olisikin ollut väärässä todetessaan Telefónican esittäneen tämän perustelun, ei tällaisella väitteellä ole mielestäni mitään merkitystä. Toisin kuin Telefónica väittää, unionin yleinen tuomioistuin ei 19.11.1998 annetun tuomion Yhdistynyt kuningaskunta v. neuvosto (C-150/94, EU:C:1998:547) 36 kohdan tarkastelun pohjalta perustellut Telefónican esittämän kumoamisperusteen tutkimatta jättämistä, vaan unionin yleinen tuomioistuin saattoi päinvastoin sen perusteella tutkia, oliko unionin tuomioistuimen kyseisessä tuomiossa antama ratkaisu omiaan saattamaan kyseenalaiseksi unionin yleisen tuomioistuimen omat kyseisten perusteiden tutkittavaksi ottamiseen liittyvät päätelmät. Unionin yleistä tuomioistuinta ei voida siksi moittia siitä, että se tutki asian.

216. Kolmanneksi väite, jolla Telefónica arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta 8.7.2010 annetun tuomion komissio v. Italia (C-334/08, EU:C:2010:414) merkitystä koskevista arviointivirheistä, ei ole perusteltu.

217. Toisin kuin Telefónica väittää, unionin yleinen tuomioistuin on esittänyt valituksenalaisen tuomion 217 kohdassa selkeästi ja tyhjentävästi syyt, joiden vuoksi jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaan kanteeseen liittyvä menettely ja kumoamiskanteeseen liittyvä menettely on syytä erottaa toisistaan, kun kyse on väliintulon kohteesta. Kuten RTVE ja Espanjan kuningaskunta toteavat, kumoamiskanteella ja jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevalla kanteella on eri tarkoitus ja kohde.

218. Vaikka työjärjestyksen 132 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan väliintulokirjelmässä on mainittava oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin väliintulija vetoaa, tämä ei merkitse sitä, että väliintulija voisi vedota vapaasti uusiin perusteisiin, jotka ovat eri perusteita kuin ne, joihin valittaja on vedonnut.

219. Työjärjestyksen 132 artiklan 2 kohta liittyy väliintulomenettelyn osalta vahvistettuihin rajoituksiin, ja tätä määräystä on tarkasteltava yhdessä sitä edeltävien määräysten kanssa. Työjärjestyksen 129 artiklassa, jonka otsikkona on ”Väliintulon tarkoitus ja vaikutukset”, kuitenkin täsmennetään, että ”väliintulon tarkoituksena voi olla ainoastaan jonkin asianosaisen vaatimusten tukeminen kokonaan tai osittain”, että ”[se] liittyy pääasian oikeudenkäyntiin” ja että ”väliintulijan on hyväksyttävä asia sellaisena kuin se on väliintulohetkellä”.

220. Unionin yleinen tuomioistuin on edellä esitetyt seikat huomioon ottaen tutkinut nähdäkseni kattavasti sen, voitiinko Telefónican esittämät kumoamisperusteet ottaa tutkittavaksi. Ehdotan tämän vuoksi, että unionin tuomioistuin hylkää perusteettomana ainoan valitusperusteen, jonka mukaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklaa on rikottu.

221. Kaikki edellä esitetyt seikat huomioon ottaen Telefónican tekemä liitännäisvalitus on siten hylättävä.

VII **Ratkaisuehdotus**

222. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin ratkaisee asian seuraavasti:

1) Valitukset hylätään.

2) DTS Distribuidora de Televisión Digital SA sekä Telefónica de España SA ja Telefónica Móviles España SA velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.